

CON ONG

tuần báo trào phúng đời lập

môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CH-BCI

Số 38

10 tờ

Tuần lễ từ 20-9 đến 27-9-1968

tiệm kiêm đầu bếp : MINH VỒ

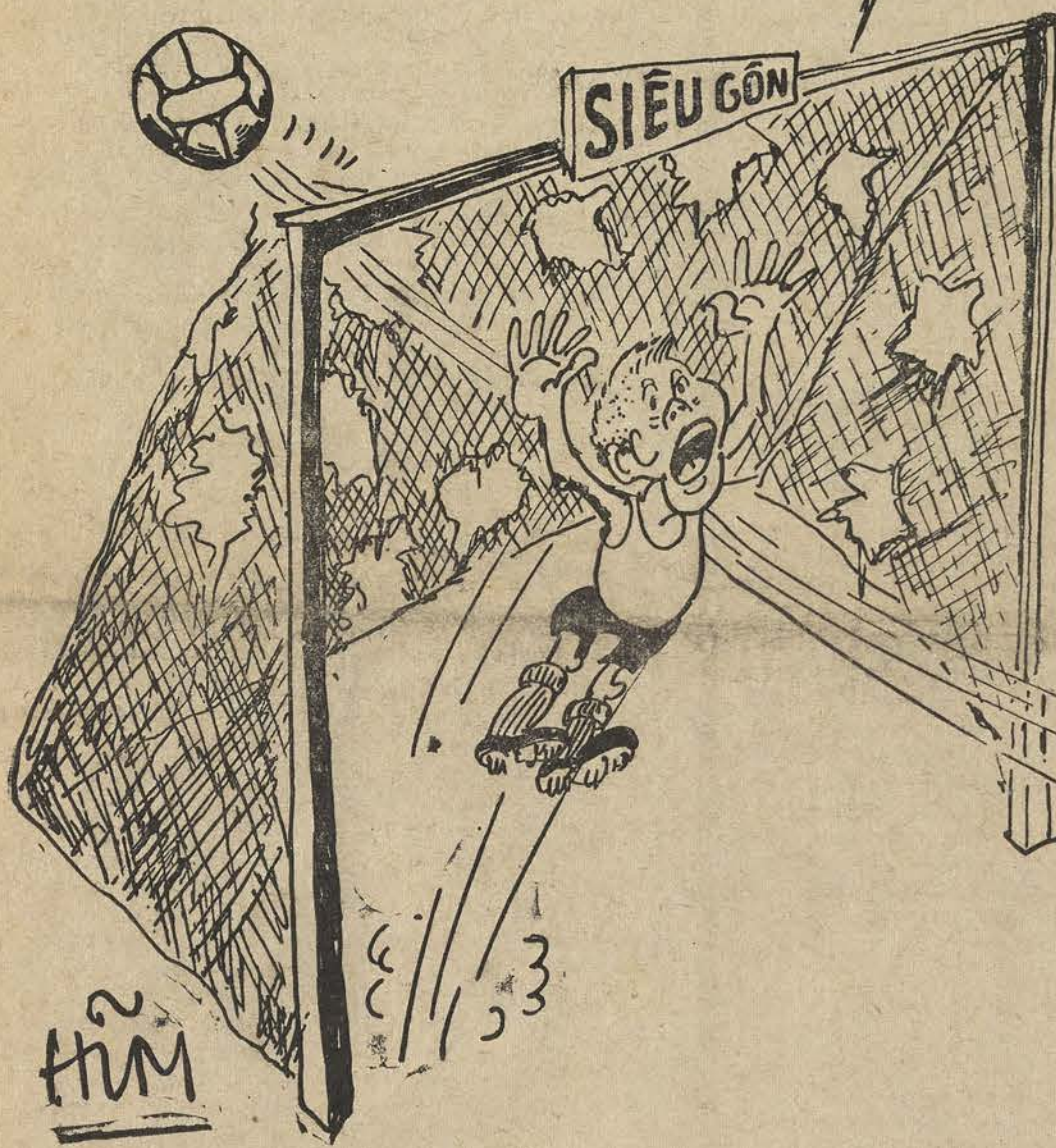
CỬA TIỆM : 101 VÕ TÁNH SAIGON O ỒNG NÓI : 91.905

Wason
DS 531
C74++

MƯỜI MỘT PHÁT SÚNG ĐỒNG
CÁNG ĐECH BẮT NỔ TRÁI NÀO
CÁ?...! Ô HAY?!

ÔNG CÁ' 100 ĂN MỘT VẢ
ĐỘI BANH DA VÀNG THUA
BẾT TỈ ĐÂY!
Ề MẶT

VẬY MÃ... NẾU
VỀ NGƯỢC!!

MỀ! LỘT LƯỚI ĐỦ MƯỜI MỘT
BÀN MÃ VƯỜN KHÔNG
THĂNG MỎI ĐAU CHU'?!?

NHỮNG CHUYỆN KHÔNG ĐẸP CỦA MỘT TUẦN LỄ ẨM ĐẠM

Tuần lễ này, dưới mắt tôi, là một tuần lễ ảm đạm. Đến nỗi tôi không muốn gãi đùi, gãi hông nữa. Nhiều chuyện đáng buồn đang được đề cập trên các báo ngày hay đã được đề cập.

CHUYỆN MỘT : Ông dân biểu tuổi trẻ cao tài tổ cáo không bằng chứng đã làm nát bấy ngành giáo dục Giao Chỉ.

CHUYỆN HAI : Ông giám đốc Nha Khảo Thí Đặng Trần Thường bị ngưng chức làm một số giáo sư phát nản.

CHUYỆN BA : Ông tổng trưởng Nguyễn Văn Thơ họp báo tuyên bố ngày "đi diêm hóa" bằng tú tài.

CHUYỆN BỐN : Ông dân biểu Thố Tin gán huy chương sạch sẽ cho quái kiệt Đinh Trình Chính ở Thái Lan.

CHUYỆN NĂM : Nhiều dân biểu "l am" và "Thọ xương" chicken soup, lại lên đường xuất ngoại giải độc.

CHUYỆN SÁU : Nghị sĩ Phạm Nam Sách và dân biểu Nguyễn Trọng Nho toan dùng "nước vô lựu, hoa mào gà" để tạo lại cái "màng trinh" của nàng tú tài.

Sáu mẫu chuyện không lấy gì làm đẹp để cho làm được viết trên trang nhất báo ngày bằng những cái tít này lữa, bằng những lời lẽ rất đời là đao to búa lớn. Khiến những tin chiến thắng Cộng Sản của quân lực anh dũng ta bị chìm đi. Người ta cũng quên trận bão Bess đã tàn phá Huế và các tỉnh miền Trung. Rồi những nỗ lực của chính phủ Trần Văn Hương ít ai nhắc nhở. Mọi nhà ái quốc cố khơi dậy sự ngưng chức ông Đặng Trần Thường, sự bị "đi diêm hóa" của cái bằng tú tài để mần những quả đồng ý hay đối lập Thủ tướng Trần Văn Hương.

Có ích gì không những vấn đề không đáng thổi phồng lên ấy? Một người đàn bà lên Tôi Hát và Nói tên là Nghiêm Thị Thuận đã biết mịa mai cái luật 1920 của Tây

cà lờ là luật cấm ngừa đẻ Những kẻ hay miệt thị những đạo luật cũ mèn do Tây thực dân để lại, chỉ trích nhà nước không dám vượt khỏi sự ràng buộc của quy chế này, sắc luật nọ để làm việc cho nhanh chóng và hữu hiệu hơn thì lại, mịa mai thay, chống báng một "thí nghiệm" có tính cách vượt thủ tục thông thường của thủ tướng Trần Văn Hương.

Hãy coi ông Đặng Trần Thường là một thí nghiệm đi. Sự tui nhục của ông Thường so với hàng vạn sự tui nhục của cái dân tộc này, nào có nghĩa lý gì. Ông Đặng Trần Thường hãy hãnh diện làm vật thí nghiệm. Ông sẽ trở thành người đáng kính đáng trọng nhất nước nếu sau cuộc điều tra, ông không bán như những kẻ tổ cáo ông bôi bẩn vào đời ông. Sự ngưng chức của ông để điều tra cho nhanh, cho công minh nếu thành công, công cuộc bài trừ tham nhũng sẽ được lập động cơ máy nổ thay vì đi bộ i ạch. Thì người

chịu hy sinh, bị mang tiếng, chắc chắn, sẽ được tổ quốc ghi ơn. Hãy tin tưởng đi, nếu ông Đặng Trần Thường liêm khiết.

Trong khi chờ đợi kết quả cuộc điều tra, xin mọi người đừng làm mồm nữa. Nhất là đừng vội nhục mạ một người bị ngưng chức được hứa nếu vô tội sẽ phục chức mấy hồi. Ông Đặng Trần Thường không đáng chỉ trích. Quyết định ngưng chức ông của thủ tướng Trần Văn Hương cũng không đáng chỉ trích. Người đáng chỉ trích là ông Nguyễn Văn Thơ. Ông Thơ biết những chuyện như bản về thì cứ đã xảy ra mà không tìm nổi phương pháp ngăn chặn chuyện như bản sẽ xảy ra, ông là người bất tài. Chính ông mới đáng hừng chịu những mũi tên tẩm thuốc độc của dư luận.

Dù sao, tuần lễ này vẫn là tuần lễ ảm đạm.

PHONG NGỬA.

CÂU NÓI LỊCH SỬ CỦA MỘT NGƯỜI LÀM TỔNG TRƯỞNG VĂN HÓA GIÁO DỤC VÀ THANH NIÊN

«... Vì các lẽ đó, tôi đã ngưng chức ngay ông Giám đốc Nha Khảo Thí. Và lại, trọng kỷ luật quốc gia, tôi phải thi hành chỉ thị của thủ tướng. Hơn nữa, về tuổi tác, ngài đáng bậc cô chú tôi, nên tôi không cần truy nguyên gì cả...»

Đó là câu nói được xếp vào lịch sử Giao Chi của một người làm Tổng trưởng Văn Hóa Giáo Dục và Thanh Niên tên là Nguyễn Văn Thơ có vợ làm thương nghị sĩ. Câu nói này được báo chí ghi chép trong một cuộc họp báo của ông Nguyễn Văn Thơ sau « biến cố » Đặng Trần Thường. Cuộc họp báo có tính cách trả đũa sự ngưng chức ông giám đốc Nha Khảo Thí của thủ tướng Trần Văn Hương. Bài tường thuật đăng trên Tiền Tuyến số 1009 xuất bản ngày thứ tư, 11-9-1968 cho người ta thấy sự trả đũa rõ rệt. Ông Thơ mỉa mai nhẹ nhàng văn thư « khản và mặt » của ông Tổng trưởng Phủ thủ tướng gửi cho ông. « Nó không còn mặt chút nào nữa khi Tôi, Radio, Báo chí loan tùm lùm rồi mới tới Bộ Văn Hóa Giáo Dục. Cả nước biết trước công Tổng trưởng Văn Hóa Giáo Dục ». Ông Thơ cũng đem cả quy chế công chức ra đề nói lên sự tủi nhục của ông giám đốc Nha Khảo Thí và nhấn mạnh chưa có bằng chứng cụ thể, chưa thể quyết đoán có tham nhũng trong kỳ thi tú tài. Mặc dù vậy, ông Thơ vẫn không dám bênh nhân viên của ông đến nơi đến chốn hay từ chức để phản đối. Ông chỉ là lướt một đường mỉa mai nhẹ. Danh từ gián điệp gọi là đi hàng hai.

Bài này, chúng tôi không có ý kiến gì về việc thủ tướng ngưng chức ông Đặng Trần Thường để điều tra. Mà chỉ bàn về thái độ của một người lãnh đạo văn hóa. Trước ông Nguyễn Văn Thơ, chưa hề có ông Tổng. Bộ trưởng nào làm cái bằng tú tài bị « đi điểm hóa » cả. Ông Nguyễn Văn Thơ và Giáo Dục để làm Văn Hóa đến nỗi thủ tướng Trần Văn Hương phải miệt thị « Cái văn bằng tú tài bây giờ nó không phải là có một sự devaluation, mà là có một sự prostitution, và nếu cần thì sẽ bỏ bằng tú tài, sẽ chỉ cấp chứng chỉ thôi. » Câu miệt thị của thủ tướng rất đúng. Nhưng do đâu mà bằng tú tài bị « đi điểm hóa »? Câu trả lời thật dễ dàng: do ở nhà lãnh đạo văn hóa. Làm văn hóa, giáo dục mà không nên thân để mức thang đo lường kiến thức của người trong nước bị đem ra ví với sự đánh đố, chúng tôi tưởng ông Nguyễn Văn Thơ phải lấy đó làm một sự nhục nhã.

Nếu còn ham cái ghế Tổng trưởng, ông Nguyễn Văn Thơ chớ nên họp báo mỉa mai nhẹ nhàng. Mà nên im lặng để cho cái mũi phú quý nó chua cay đối với những kẻ thiết tha cùng nó. Đàng này, ông Nguyễn Văn Thơ lại họp báo, lại còn nói một câu như con nít «ngài đáng bậc cô chú tôi, nên tôi không cần truy nguyên gì cả». Làm việc nước mà ông Nguyễn Văn Thơ coi như làm việc nhà. « bảo sao nghe vậy » vì thủ tướng « đáng bậc cô chú » thì chúng tôi đành chào thua ông. May là vụ Đặng Trần Thường, thủ tướng « bảo » đúng và ông Thơ « nghe » đúng. Nhờ một việc trong tương lai, thủ tướng « bảo » sai và ông Thơ cứ vì thủ tướng đáng bậc cha chú mà « không cần truy nguyên » thì không những ông Thơ hại thủ tướng mà còn hại cả đất nước luôn. Chúng tôi yêu cầu ông Thơ làm một phát tự xét. Xem đã nên về nhà cho « vợ con đỡ khổ » chưa?

minh vô đôi thoại với nhà nước bép đôi thoại với nhà bếp

Trước khi xảy ra màn hài hước 'ab lực do các 'ai từ hạ tà trình diễn trên Đài Hát và Nói đêm 8 tháng 9, báo chí đã lên tiếng hùng hăng về sự thất bại ở tòa đại sứ Việt Nam tại Thái Lan do nhà kỹ tài Đinh Trình Chính làm trưởng nhiệm sở. Kiểu bùa ta ở Thái Lan gửi tài liệu về tố cáo. Dân biểu Nhà Hát Nhón cũng to miệng tố cáo. Thêm vào cái sự Cảnh sát Thái Lan khám nhà một ông thái tá buôn lậu cơm đen và cái sự ông đệ nhất tham mưu buôn lậu... người rồi a la trốn, dân Giao Chi tưởng quí kiệt Đinh Trình Chính đã chăm sóc cái chu kỳ « qua sông đản, bời vào sông » — triết lý sống của ông Đinh Trình Chính đó — Nhưng không, ông đã dùng « hóa công đại pháp » của Đinh Xuân Thu — o, cái tên đại gian đại ác đại bịp, tổ sư Tinh Tú phái có ngôn « hóa công đại pháp » cũng họ Đinh — nắm lấy tay của mông xừ « thố tin » Phạm Chí Thiện (yên chí, cứ nắm tay không có đất đô la đầu). Và mông xừ « thố tin » Phạm Chí Thiện đã bốt son trát phấn lên mặt quí kiệt Đinh Trình Chính thay vì bốt tro trát trấu như một người tướng.

Cụ Thiên Hồ của Xây Dựng găm rỗng. Cụ bảo mông xừ Thiện « còn non giờ quá, để mặc bầy như chơi ». Bạn Trương Tiểu Tiên của Thời Đại Mới khốc chết lên. Bạn Kiến Nghị của Công Luận luận về sự « thố tin » của mông xừ Thiện rồi đi để kết luận từ ăn cắp cái trứng đến ăn cắp con bò. Dân biểu Phạm Chí Thiện là cái thùng rác của các nhà viết thời hài đúng lúc anh em đang thiếu đề tài đánh đấm. Cử tri đơn vị I Gia Định thì nghĩ ông dân biểu của họ ăn đờ ! Ai đời, báo chí, Hạ Viện bù lu bù loa sự thất bại của tòa đại sứ Giao Chi ở Thái Lan đương ấy mà mông xừ Thiện lại bỏ bỏ cái miệng không có thời nạt. Quí kiệt Đinh Trình Chính không thể là cóc chết dù ông đã cúi hoi kỹ, tợn cả trăm lít nước miếng để được tướng râu kềm cho đi màn đại sứ.

Một viên đệ nhất tham mưu bỏ tòa đại sứ trốn lẩn vì dờ trò khôn lặn. Thế giới đều biết. Riêng ông dân biểu Phạm Chí Thiện đểch chịu biết. Thì người ta có quyền nghĩ rằng ông đã « mắng giê xan ». « Mắng giê xan » và cóc hiểu cách chửi mep cho sạch. Ông ta tá oán nào nùng rằng thì là lương lậu nhà nước cấp cho nhân viên hải ngoại dôi quá trong khi giá sinh hoạt bên Thái Lan đắt gấp 6-7 lần. So với đồng lương nhà nước, nhân viên tòa đại sứ thiếu hụt 6 — 7 lần. Vậy mà họ vẫn thuê nhà hách đờ ở mua đồ ngon để đờp hit. Tôi đểch hiểu họ lấy tiền đâu để lấp vào khoảng thiếu hụt những 6-7 lần? Nhất định quí kiệt Đinh Trình Chính không để họ đi bán nước mía, bán khò mực, bán thuốc sâu rặng trên xe điện hay bán thuốc chơi lâu hoặc làm ma cô rồi. Vậy chỉ còn cách thất nạt, tham nhũng. Đây là lý luận theo sự « giải oan » của ông Phạm Chí Thiện.

Tôi không nghĩ rằng ông Phạm Chí Thiện nhận sự đềm của quí kiệt Đinh Trình Chính. Tôi cũng không nghĩ rằng ông Phạm Chí Thiện ngu. Nhưng tôi đoán chắc ông Phạm Chí Thiện bị cây « sinh tử phù » hay ôi « bô bùa ». Bùa, có khi, không đặt làm đâu. Với « ca líp » Phạm Chí Thiện, thuở xưa « thố tin » đem phát chỉ cần mỗi tháng xin rưỡi. Thì nay, ở Thái Lan, sự ước ao lên tới 100 lần là cùng. Ôi, ông dân biểu Bắc Kỳ của tôi!

TỪ SỰ «NON GIỜ» CỦA ÔNG DÂN BIỂU PHẠM CHÍ THIỆN ĐẾN SỰ CỬ TRI GIA ĐỊNH NGHĨA NGỜ ÔNG « AN GIỜ »

Giữa cái bầu không khí trầm lặng của 'am không ngủ, trang quốc mẫu Pháp Thành buồn thây... ông H G ? Nàng nghĩ rằng đêm không ngủ mà không dấu hót thì chẳng khác gì «biên trầm lặng». Phải có một sự «sống vô phàm phop vào kẻ đá, mới được. Và Thập Thành cho chị em Chuồng Chó, lực lượng chống Cộng cuối cùng của dân tộc Giao Chi đi tàu bay giấy. Nàng bèn được phong thêm một chức chủ tịch gọi là chủ tịch Air Paper. Bà chủ tịch Air Paper cho cái lực lượng chống Cộng cuối cùng của dân tộc uống nhiều nước mía Viễn Đông. Các chị em vùng dậy. Kể có răng vàng thì tập trung một chỗ để há miệng, nhe răng. Kể không có răng vàng thì lĩnh ngũ. Tất cả cùng tốc vẩy chống Cộng.

— Tốc vẩy chống Cộng !
Lại thêm một khẩu hiệu mới. Tốc vẩy chống Cộng ! Ôi, trên đời này làm gì còn một khẩu hiệu chống Cộng nào quyết liệt hơn. Sự tốc vẩy của các em thợ chọi bình dân đáng để cho các dân biểu, nghị sĩ suy nghĩ. Nhất là các chính khách thích vén môi lên chống Cộng bằng mồm so sánh. Tốc và vén là hai động từ. Nhưng tốc vẩy sáng giá hơn vén môi trong công cuộc chống Cộng. Đã có cả thầy ba vạn chín nghìn khẩu hiệu chống Cộng. Đầu vất đi khi xuất hiện khẩu hiệu tốc vẩy chống Cộng tại ngã ba Chuồng Chó. Lịch sử chống Cộng ở Giao Chi phải ghi chép khẩu hiệu này. Quên nó là phản quốc.

— Thưa chị em, chúng ta phải tốc vẩy chống Cộng. Trang quốc mẫu Thập Thành toan nói thêm. Thì một đại biểu hỏi :
— Tôi không mặc váy-bao giờ cả.
Thập Thành cười :
— Thì mặc váy đi. Mặc đầm đó Mặc dzíp xà lòn tức mi ni dzíp. Muốn bảo tồn nền quốc phục, chị em ta hãy mặc dzíp hết. Điểm mặc váy thì quý bà quý cô sợ không dám mặc váy nữa. Và nền quốc phục khỏi bị tiêu diệt. Như vậy, chúng ta vừa chống Cộng vừa xây dựng văn hóa.

Ông Chủ tịch Hội Tu Xuất ngõ ngần :
— Chả lẽ bọn gây gộc chúng tôi cũng mặc váy ? Bà Chủ tịch Air Paper nhún vai :
— Các ông tiếp tục mặc quần. Khẩu hiệu dành cho quý ông là phánh quần chống Cộng.
Tốc vẩy chống Cộng, phánh quần chống Cộng, Có lẽ, đã đến lúc phải chống Cộng bằng nước đá sau khi đã tốn khá nhiều nước miếng cho công cuộc chống Cộng ở hậu phương.

Ông chủ tịch Hội Đười Ươi phát biểu :
— Đề nhấn mạnh công cuộc chống Cộng đến chiều của chúng ta, hai khẩu hiệu tốc vẩy và phánh quần chống Cộng được coi như lập trường. Và chỉ hai khẩu hiệu đó thôi. Lập trường không thể nay thế này mai thế khác. Đã cương quyết chống Cộng bằng nước đá thì rấn mà uống la ve cho lập trường đầy phét bọng đá. Đừng thay đổi lập trường chống Cộng bằng cửet nữa. nước đá nó không bần bẳng cửet. Có đá nhảm vào mặt nhau, rửa mặt khỏi cần sà phòng. Chứ chống Cộng bằng cửet, kể thù chưa ném trúng lại ném trúng người quốc gia thì bần hết. Và rồi lo ngồi đờ chửi nhau, bắt bẻ nhau, đểch còn thiết ném cửet vào mặt Cộng Sản nữa. Nhà dân biểu trẻ tuổi tài cao Lý Quý Chung cho rằng chống Cộng có năm bảy đường. Chúng ta không độc quyền chống Cộng nhưng chúng ta chỉ chống Cộng có một đường duy nhất Đó là chống Cộng bằng nước đá. Phánh quần hay tốc vẩy cũng đều hướng về mục đích đá vào mặt bọn khôn nạn gây chiến Cộng Sản và bè lũ. Hãy nghĩ quí hương ta đau khổ bao nhiêu năm nay là do Cộng Sản ! Hãy trừ hết tội lên đầu Cộng Sản ! Và đá thật mạnh để chúng đui mù mắt, hết cầm AK 50, B 40 bắn đồng bào ta.

Ông chủ tịch Hội Cựu Chân Tu Cửa Mọi Cột dờ tay :
— Phải bỏ tức !
Chủ tịch Hội Cựu Ma Cà Bông Hà Nội hỏi :

— Bỏ tức cái gì.
— Bỏ tức ít vì trùng lậu vào nước đá. Nghĩa là phải cấy «sinh tử phù» vào máu bọn Cộng Sản. Một mặt chúng ta tung các chiến sĩ Chuồng Chó bị lực cù đình tiền pháo vào mặt khu đề hộ lý cho bảy Già; Phóng miền Nam và lũ vেম Bắc Kỳ xâm nhập, như đã trình bày. Một mặt chúng ta tình nguyện lậu đề đá vào Cộng Sản cho nó hiệu quả hơn

Một đại biểu vô tay. Nhưng nhà báo Phong Ngựa đã giải dừi xoàn xoạt :
— Đó là một vấn đề nưã đề mà không cần đụng chạm tới sự phản đối của ai sất cả. Đã đến lúc chúng ta cần phải lậu đề vừa chống Cộng vừa bảo vệ hạnh phúc gia đình Những người chồng nghèo đói mà vợ mần đề, càng nên lậu Đềng có chừa lậu. Người chồng lậu mà đờ cho vợ là người khôn nạn, mất dầy, vô tiem sĩ. ba que xô lá, lưu manh. Những người chồng tư cách không bao giờ đờ lậu cho vợ Họ đau khổ vì bệnh, nín ngũ với vợ. Do đó, họ đã hạn chế sinh đẻ một cách hợp với lòng Trời.

Nhà văn Hồ Lô vô cái đầu tậm bù :
— Anh Phong Ngựa lý luận ngon như ăn sáo chó ấy. Lậu hả ? Để làm. Nhưng làm sao duy trì được bệnh lậu mãi mãi ?

phóng sự
sống sượng

SÁNG TÁC TẬP THỂ

Đại hội không ngủ nhệt hết cả mặt ra. Ừ nhỉ, làm thế nào duy trì được bệnh lậu để khỏi phải tẩy máy với vợ? Thế là, đang chống Cộng người ta lại nói chuyện lậu. Nếu từ đầu đến cuối, người ta chỉ chống Cộng, đừng xem một chuyện gì có tính cách phá thói, chắc chắn, Cộng sản đã rút hết Bắc kỳ rồi. Quý vị hãy theo dõi đại hội đêm không ngủ ở Chuồng Chó, hãy chú ý những diễn tiến bất ngờ khiến cho cái chủ đề chống Cộng nó; khi thì ngáp vặt; khi thì ngáp vặt; khi thì chửi bố nhau, đâm sau lưng nhau; khi thì tỏ nhau ăn cắp, như bàn; khi thì lan man sang bệnh lậu, giang mai. Để so sánh với nền chống Cộng ở những nơi không phải là Chuồng Chó. Giống nhau phong phúc. Trong lúc mọi người đánh nhệt mặt ra, chí sĩ Minh Võ mở miệng:

- Tôi có cách.
- Cách gì?

- Cách cai để hợp với Thượng Đế!
- Thử phúc họa coi nào? Có cần lậu, lục củ đình tiên phúc không?

- Không.
Chí sĩ Minh Võ kể một kinh nghiệm bản thân. Thuở đó xa thật là xa, chí sĩ chưa hề nghĩ tới chuyện làm chủ nhiệm một tờ tuần báo đạo to búa lớn nhất Giao Chi là tờ Con Ong này. Chí sĩ đói rách lắm. Không lẽ cáo quan về ở ẩn mà thứ bầy nào cũng mỗi của vợ vài búp đi đánh cá ngựa? Bởi vậy, chí sĩ đâm ra « phần ». Ngài bốn ba miềm Ban Mê Thuật. Đạo ấy, dưới ở Ban Mê Thuật còn thòm lăm Mỹ chưa tới thì dưới chưa thói. Nhưng chí sĩ không có tiền thăm viếng chị em ta. Một hôm, khao khát quá, chí sĩ quyết định làm một cuộc thăm viếng với cái bim rách. Chị em tiếp đãi chí sĩ rất bành. Ít ra, với tư cách đốc phủ sứ hồi hưu, bề ngoài Chí sĩ Minh Võ cũng ra gì lắm. Chị em chiêu chuồng

chí sĩ. Cho đến cái màn chót có khoản kia, khi người chị em thấy « cụ Hồ » của chí sĩ bị thương, quần băng và thuốc đỏ tùm lum, chị em khóc thét lên, tưởng chí sĩ bị tìm la. Chí sĩ làm tới. Nhất định tiến-Đời chí giá gấp mười. Người chị em lấy chí sĩ như cốc để, biểu chí sĩ thêm tiền và hẹn ngày tái ngộ. Chí sĩ ra về. Từ đó, luôn luôn dùng thủ đoạn « cụ Hồ » bị thương để đi gỡ gạc điếm.

- Chí sĩ kết luận:
- Ta áp dụng thế với vợ ta.
Phong Ngựa hỏi:
- Nhớ ta thêm thì sao?
- Thì ta « hội thảo Chuồng Chó »!
Hồ Lô nêu một nghi vấn:
- Nhớ vợ ta nó thêm thì sao?

- Ta diễn tả cái bệnh lậu ghê gớm cho giống nòi. Bất buộc vợ ta sẽ bảo ta mượn phương pháp của đốc phủ Cabot Lodge.

- Thế là trái ý Thượng Đế rồi.
- Hợp chứ.
- Hợp ở cái chỗ nào?
- «Đàn bà muốn là Thượng Đế muốn». Vợ ta là đàn bà. Vợ ta muốn ta áp dụng phương pháp ngừa thai của đốc phủ Cabot Lodge thì Thượng Đế phải chấp thuận.

Cả làng khen ngợi:
- Hay lắm, hay lắm!
Ông chủ tịch Hội Tu Xuất làm dấu
- Nó cố tìm lý luận để chống lại Đức Giáo Hoàng về cái thông điệp đời sống con người của ngài. Lay Đức Thánh Cha, con rồi sẽ bị quỷ Satan quyến rũ mất thôi. Amen...

Ông chủ tịch Hội Chân Tu Chùa Một Cột:
- Đàn bà nó muốn con phá giới là trời muốn con phá giới. Nam mô a di đà phật. Con nhờ sự ông Thích Hộ Giác một tí. Tấu lay thầy, thầy cầu nguyện giùm con.

(XEM TIẾP TRANG 8)

TRONG HO NGOÀI LÀNG...

MỔ BÁO rêu rao

« Mổ này cả tiếng lại dài hơi
Mãn cán ra tay chẳng phải chơi
Mộc đặc vang lừng trong bốn cõi
Kim thanh chuyển động khắp đôi nơi

- Lốc cốc cốc...
- Lốc cốc cốc...
- Lốc cốc cốc...

Trình bà con làng nước hay:

LÝ LUẬN HAI CHIỀU

Một tờ nhật báo ở đây, sau vụ thủ tướng ngưng chức mông xừ Đạug Trần Thượng, đã làm một phát phỏng vấn bà Nguyễn văn Lhor bằng tờ lô phôn. Bà Nguyễn văn Thơ, ngoài nhiệm vụ làm vợ ông Tổng trưởng Văn Hóa Giáo Dục và Thanh Niên, còn có nhiệm vụ làm thượng nghị sĩ. Chưa thấy nghị sĩ tới Bộ điều trần mà chỉ thấy Tổng trưởng tới Quốc Hội điều trần. Nếu ở nghị trường về nhà, bà Phan Nguyệt Minh quên phòng ngủ, quên cái giường, rất có thể, bà sẽ méo mó nghề nghiệp. Nếu ở bộ về nhà, ông Nguyễn văn Thơ quên chuyện điem « tiểu huyết » bà Phan Nguyệt Minh, ông Thơ cũng sẽ méo mó nghề nghiệp. Cái khó là ở chỗ đó. Nên, trả lời nhật báo nọ, bà Thơ đã phải lý luận hai chiều Với tư cách là vợ ông Thơ, bà muốn ông Thơ « rửa tay treo kiếm » để về nhà hú hí với bà « cho vợ con đỡ khổ » - lời bà đó - rồi sau đó rửa tay mặc quần xà lỏn. Với tư cách là nghị sĩ Phan Nguyệt Minh, bà nghĩ rằng ông Thơ cần ở lại tranh đấu cho ra lẽ. Sống thật. Người ta tham chính, dù chẳng làm nên cái tích sự gì, người ta cũng dèch cần từ chức khi người ta có vợ làm nghị sĩ. Người ta đồn rằng cái sự nghiệp chính trị của ông Nguyễn văn Thơ là do bà Phan Nguyệt Minh tranh đấu. Có ba mươi sáu kiểu tranh đấu. Chủ hiền bà Minh đã tranh đấu bằng kiểu nào? Chắc chắn nhất, nếu bà Minh không là nghị sĩ, ông Thơ đã từ chức sau chuyện « dĩ điếm hóa » cái bằng tú tài rồi.

MÓ ĐÁI BẠCH TƯỢNG

Bạch Tượng Bạch Tượng!
Nhớ thuở ra ứng cử vào thượng viện
Cầm dù che mưa cho ta từ đường
vào phòng đối thoại
Nay có kẻ làm lớn

Vành vang ư?
Bạch Tượng, Bạch Tượng!
Nhớ thuở ra ứng cử vào thượng viện
Cầm dù che mưa cho ta từ đường
vào phòng đối thoại
Nay có kẻ làm lớn
Hành ta ư?

Nhà báo Thương Sinh đã cầm khúc cây gỗ vào tấn nước mấm, bắt chức bài ca của vợ Bạch Lý Hề mà hát ồm ồm sau khi bị Bộ Ngoại Giao bóc lột ít mồ hôi. Nay nghe chuyện người Quốc Phong tức « Tú Nốp tôi » sợ cái thể của người voi trắng Trần văn Lâm và chín e trót mó dái voi, nó lấy voi nó quẩn thì bỏ mẹ vì cái thể của voi trắng khiếp lắm. Thế này đã cần nời thủ tướng Trần văn Hương để thủ tướng không dám truy tố ông Chu Tử ra tòa mặt trận. Bởi tin ở thể này, ông Chu Tử mới chửi bới vung vít trên Bình Minh for rent. Mổ Báo tìm gặp Thương Sinh đang chữa bệnh ở bệnh viện ông Lang Tạ, Thương Sinh cười mà rằng:

- Ông Trần văn Lâm không phải là người mắt xanh. Cả cái liên danh Bạch Tượng đều không có mắt xanh. Kể bực Voi Trắng ở Sóng là tao. Tao viết hết những bài bốc thơm Voi Trắng. Và Voi Trắng không chỉ riêng cho tao đồng nào từ 100 ngàn chi cho ông Chu Tử gọi là trả tiền đối thoại. Nếu ông Lâm là người có ân nghĩa, khi ông có thể, ông ta phải tới tìm tao. Ai lại ngờ ngẩn đi tìm Chu Tử. Ngay cả cái anh thợ cái Nguyễn văn Chức cũng làm cầm luân. Về hòa với Chu Tử viết bài ký tên Từ Bích chửi tòa án đặc biệt làm quái gì. Mày về báo với Quốc Phong đừng có lo ông Trần văn Lâm trả thù. Bởi vì tao đã chế được bài ca hủi lăm để hát cho đỡ buồn. Bài ca nhan đề « Hải Bạch Tượng ». Mẹ kiếp, đi bệnh ông Chu Tử là đời hai năm mười. Chu Tử quen sài người theo giai đoạn. Vất hết nước là tìm cách đẩy người ta ra rìa. Kể muốn có thể trong thiên hạ phải biết thủ đoạn của Chu Tử. Ông ta lấy đó nhưng sau sự lay bèn có sự chửi. Ông Trần văn Lâm muốn biết nhiều về ông Chu Tử, có lẽ, ông nên van kẻ tao. Rồi hãy bênh vực ông Chu Tử. Kéo đời báo ông mù quáng, a dua... Vậy người Quốc Phong đừng lo. Nước nen còn đó, Con Ong còn đó. Ông Trần văn Lâm là cái thứ gì mà chúng ta phải sợ!

PHẠM CHÍ THIỆN,
ÔNG LÀ AI?

Ông ấy là một thứ dân « tâu tăng ». Thuở xưa, ông ta làm nhân viên dân sự ở Bộ Quốc Phòng, đi cái xe đạp lọc cọc. Cái sự đi xe đạp của ông rất đáng đề cao. Cứ nghèo nàn là đáng đề cao rồi. Ông chuyên dịch « tề lệ tấp. » Vốn người ở trại di cư gần Ngã Ba Ông Tạ, ông bèn nghĩ tới chuyện « thó tin » ở sở đem về phát mại cho nhật báo Xây Dựng. Hội đó, Mổ Báo làm cho báo Xây Dựng. Mỗi sáng sớm đến làm tin, viết bài, Mổ Báo thấy một ông xã tới, mắt la mây lét rút trong túi ra vài cái tin đặc biệt. Hôm nào báo dối tin, Mổ Báo mới thấy tông thư ký Trường Tuấn sai tin của ông ta. Mỗi tháng, quản lý phát cho ông ta một xín rười! Ngày lãnh tiền, mắt ông ta sáng lên.

Mổ Báo quen Lan Đình, Vũ Thụy Hoàng, Vũ Lữ Bằng ở phòng báo chí Bộ Quốc Phòng. Một hôm tới Bộ chơi. Gặp ông xã bán tin. Mới hay ông xã « thó tin » ở đây. Ông xã sợ lắm. Năn nỉ đừng tiết lộ. Mổ này nghĩ ông nghèo, kiểm trác tí tình, rất đáng thương. Mấy năm băng đi. Rồi thấy ông ra ứng cử ở đơn vị Gia Định của mình. Mới hay ông là Phạm Chí Thiệu. Ông Thiệu ngáp phải rười. Đáng lẽ ông đi ô tô bương. Người ta móc ông lên vì ông là ứng cử viên của Mặt Trận Công Dân Công Giáo để thay chỗ của ứng cử viên Đại Đoàn Kết.

Ông Phạm Chí Thiệu vừa đi Thái Lan điều tra sở làm của quái kiệt Đình Trình Chính. Ông ta hết mình ca ngợi sở Đình Trình Chính Báo hàng ngày ào ào nổi lên chửi bới ông. Khiến Mổ thương ông lắm. Ngụ si không chịu ngồi yên mà hưởng thái bình. Còn dờ dờ đi điều tra để thiên hạ móc chuyện ăn cắp tin ngày xưa đem bán mà luận chuyện hôm nay. Đó là vài nét đan thanh về sự nghiệp của ông dân biểu Phạm Chí Thiệu.

Trình bà con làng nước hay:

- Lốc cốc cốc...
- Lốc cốc cốc...
- Lốc cốc cốc...

MỔ BÁO

NOC ĐỘC

CƠ QUAN TRANH ĐẤU CỦA HỘI ĐỢI ƯƠI

Chủ nhiệm MA CÀ CHỚP Chủ bút MA BÙN Giám đốc chính trị MA CẠO

★ Sự việc đã vỡ tòi loe, hốt đường cứu chữa. Dù có chuyện bán bằng thật hay không, ông Tổng trưởng Giáo Dục cũng nên từ chức để tỏ ra có liêm sỉ, và khỏi hổ lây cho giới sĩ phu

CHÚNG TÔI ĐẶT VẤN ĐỀ VỚI THỦ TƯỚNG, HẠ VIỆN VÀ BỘ GIÁO DỤC VỀ KỶ THI « ĐIỂM ĐI »

Sau khi mấy ông Dân biểu tố cáo chuyện « bán bằng » trong kỳ thi tú tài vừa qua, cách đây hai tuần, Noc Độc đã lên tiếng là sự việc phải sớm giải quyết rõ ràng, vì chuyện thi cử liên hệ tới tất cả mọi gia đình, dân chúng rất hoang mang. Sau đó, phe tả và phe bị tố đều đã có hợp báo. Nhưng phe tả chỉ biết tố, chứ không nêu được bằng chứng cụ thể. Còn phe bị tố cho là bị oan. Rút cục, sự việc vẫn không giải quyết rõ ràng.

Đùng một cái, phe tả dùng cái ưu thế « bất khả xâm phạm » của mình, gặp Thủ Tướng, yêu cầu cách chức đích danh ông Giám Đốc khảo thí. Thủ Tướng chấp nhận, và « Ngài » (tiếng của ông Tổng Trưởng Giáo Dục gọi Thủ Tướng) còn gọi kỳ thi vừa qua là « điểm đi ». Thế là sự việc trầm trọng hẳn lên.

Trước một vấn đề quan hệ đã đến hồi gây căng cứng. Hôm nay, chúng tôi tạm bỏ cái luận điệu châm chích thường lệ, để nghiêm chỉnh đặt vấn đề với Hạ Viện, Thủ Tướng và Bộ Giáo Dục.

Với Hạ Viện

Thi cử, là một vấn đề lớn, có liên hệ tới tất cả mọi người, mọi gia đình. Nhà nào chả có con em, hoặc họ hàng đi thi. Nó còn liên hệ tới tương lai một đời người. Vì thế, việc tổ chức thi cử phải vô cùng thận trọng. Và việc tố cáo những bề bối trong việc thi cử, cũng phải hết sức thận trọng. Dám hạ ông dân biểu, không biết do yếu tố nào thúc đẩy, không biết căn cứ vào đâu, đã ồn ào tố cáo những chuyện động trời trong kỳ thi Tú Tài. Những lời lẽ tố cáo, được tung ra như một trái bom nổ. Tiếng vang lan đi rất mau, và tạo tình trạng nghiêm trọng như hiện nay. Các ông dân biểu đã dùng cái ưu thế của những nhà lập pháp, đã tố cáo bừa bãi, mà chỉ nêu nghi vấn, chứ không nêu bằng chứng cụ thể.

Đã đành các ông dân biểu tố cáo với tư cách cá nhân, chứ không nhân danh Hạ Viện. Nhưng việc làm của mấy ông dân biểu đã đưa đến một hậu quả ghê gớm, là làm cho toàn dân hoang mang. Các ông dân biểu lại là những phần tử của Hạ Viện, lấy cái thể dân biểu Hạ Viện để tố cáo. Cho nên, Hạ Viện phải chịu trách nhiệm tinh thần về vụ này. Nếu mấy ông dân biểu tố đúng, Hạ Viện sẽ được tiếng đã đóng góp tích cực vào việc bài trừ tham nhũng. Nhưng nếu mấy ông dân biểu tố ẩu, thì Hạ Viện cũng bị mang tiếng, uy tín bị suy giảm. Vì vậy, đã đến lúc Hạ Viện không thể đứng ngoài cuộc như khách bàng quan được nữa. Hạ Viện phải lập ngay một Ủy Ban điều tra về việc tố cáo của mấy ông dân biểu, xem chuyện tố cáo đó có bằng chứng không, có đúng dẫn không, hay chỉ là một thủ đoạn « phá thối » vô trách nhiệm, để mong được dư luận chú ý, hoặc do một âm mưu mờ ám nào đó thúc đẩy. Vì uy tín chung, Hạ Viện phải cấp tốc điều tra, đề : hoặc là nêu ra những chứng cứ cụ thể chứng minh việc tố cáo của mấy ông dân biểu là đúng dẫn. Hoặc phải có biện pháp với mấy ông dân biểu đã tố ẩu để Hạ Viện mang tiếng lây. Trước một vấn đề gây căng cứng có liên hệ tới mình, Hạ Viện không thể tiếp tục im tiếng. Vì như thế là vô trách nhiệm.

DÂN CHỦ HAY ĐỘC TÀI ?

Sau khi đã đặt vấn đề với Hạ Viện, chúng tôi cảm thấy cần nêu lên một thắc mắc trong việc tố cáo của mấy ông dân biểu, là : Các ông không đưa ra được những bằng chứng cụ thể chứng minh có sự gian lận trong kỳ thi Tú Tài. Các ông họp báo nói rằng các ông chỉ tố cáo, chứ không cần đưa bằng chứng. Còn việc điều tra và tìm bằng chứng là nhiệm vụ của viện Giám sát. Nói như vậy cũng tạm được đi. Nhưng

như thế có nghĩa là các ông chỉ nghĩ có sự gian lận, chứ chưa biết chắc có gian lận thật hay không. Và nhất là các ông không nắm được bằng cứ để biết rõ đích danh ai là kẻ chủ mưu gian lận, ai là thủ phạm trực tiếp, ai là tông phạm... Chưa biết rõ thủ phạm nhưng các ông lại yêu cầu Thủ Tướng cách chức đích danh ông Giám Đốc Nha Khảo Thí. Nếu báo rằng việc điều tra và tìm bằng chứng là nhiệm vụ của viện Giám Sát, sao các ông không đề cho viện Giám Sát làm việc, rồi viện này thấy cần ngưng chức ai, thì ngưng. Tại sao các ông không đưa được bằng chứng nêu đích danh người phạm tội, mà lại có thể nêu đích danh người các ông muốn cách chức. Các ông có âm mưu gì trong vụ này ? Phải chăng tố cáo chỉ là cái cớ nhỏ mọn, và cách chức ông Giám Đốc khảo thí mới là cái đích mà các ông nhắm ? Các ông có thể bào chữa là phải cách chức ông Giám Đốc khảo thí, vì ông này chịu trách nhiệm về chuyện thi cử. Nhưng nếu vậy, phải đề nghị cách chức ông Tổng Trưởng Giáo Dục mới đúng. Vì khi chưa rõ thủ phạm thì Giám Đốc chỉ là người thừa hành lệnh ông Tổng Trưởng.

Mới đây, sau khi ông Tổng Trưởng Giáo Dục họp báo trình bày về việc cách chức ông Giám Đốc Nha Khảo thí Năm ông dân biểu tố cáo, gửi thư tới Tổng Thống tố ông Tổng Trưởng Giáo Dục để cho ông Giám Đốc khảo thí được tự bào chữa trước báo chí. Nếu chúng tôi không làm thì nước ta là một nước dân chủ. Và chính các ông đại diện dân là những người vẫn lớn tiếng bênh vực, và tranh đấu cho tự do dân chủ :

Một quyền lợi căn bản của người dân một nước dân chủ là được quyền bào chữa khi bị tố cáo. Hiến Pháp VN có ghi nhận điều này. Bản Tuyên Ngôn Quốc Tế nhân quyền 1948 còn ghi rõ : dù một người bị truy tố về các tội

phạm tội hình luật, vẫn được coi như mình vô tội cho đến khi tòa án có đủ bằng chứng buộc tội. Dù ông Giám Đốc khảo thí có bị truy tố ra tòa với đủ bằng chứng phạm tội, ông ta cũng vẫn có quyền bào chữa, hưởng hồ, đảng này, ông ta chỉ mới bị các ông dân biểu tố cáo căn cứ vào lời khai của một nhân viên. Lời khai của một nhân chứng đã đủ yếu tố buộc tội chưa ? Và dù có đủ, thì cũng phải cho kẻ bị tố cáo được quyền bào chữa chứ. Các ông họp báo đề tố người ta. Tại sao người ta không có quyền họp báo để xử dụng cái quyền tối thiểu là tự bào chữa ? Mong các ông dân biểu làm ơn như dùm là chỉ có những cuộc đấu tố, những tòa án nhân dân dưới các chế độ độc tài Cộng Sản, mới không cho bị cáo có quyền bào chữa.

Để tránh hiểu lầm, thiết tưởng chúng tôi cần minh xác là chỉ đặt vấn đề nguyên tắc trước một chuyện quan trọng đang làm dân chúng hoang mang. Chúng tôi không bênh ai, không chống ai, mà chỉ muốn nói chuyện phải trái. Nếu quả thật có những bằng cứ cụ thể chứng minh ông Giám Đốc khảo thí là người chủ mưu những chuyện gian lận về thi cử, thì chẳng những phải cách chức ông ta, mà còn cần truy tố ra tòa xét xử một cách nghiêm khắc, để làm gương cho người khác. Nhưng nếu người ta vô tội, thì không thể vô cớ nhận chìm người ta xuống bùn đen.

Với Thủ Tướng

Thủ Tướng đã ra lệnh cách chức ông Giám Đốc Nha khảo thí sau khi tiếp xúc với nhóm dân biểu tố cáo, và nhận một thư tố cáo không chính thức (không số) của nhóm dân biểu này.

Thủ Tướng quyết định cách chức một Giám Đốc của Bộ Giáo Dục, trước khi tham khảo ý kiến của Tổng Trưởng Sở Quan. Phải Thủ Tướng ra lệnh cách chức cho Bộ Giáo

Dục bằng một văn thư mật. Nhưng trước khi Tổng Trưởng GD biết chuyện « mật » này, thì cả nước đều đã biết. Điều này, khiến người ta nghĩ rằng Thủ Tướng làm việc theo một thủ tục đặc biệt, muốn đầu làm đó, chứ không cần theo các nguyên tắc thông thường. Trong khi Thủ Tướng luôn luôn tuyên bố tôn trọng các nguyên tắc pháp trị. Nếu Phủ Thủ Tướng có thể « làm thẳng » mọi chuyện như vậy, thì nên bắt chức Nã-Paá-Luân, giải tán hầu hết các Bộ. Để làm chi cho tốn ngân sách Quốc-Gia ?

Theo quy chế công chức, đáng lẽ ông Giám Đốc khảo thí được Chính phủ che chở, khi bị tố cáo. Và ông ta chỉ có thể bị cách chức khi có bằng chứng rõ rệt đã phạm lỗi nặng. Theo lời ông Tổng Trưởng Giáo Dục, Thủ Tướng báo « đã có bằng chứng cụ thể », nên mới quyết định cách chức. Nếu quả thật Thủ Tướng đã nắm trong tay những bằng chứng cụ thể, cách chức là phải.

Tuy nhiên, vẫn theo lời ông Tổng Trưởng GD, thì Thủ Tướng hứa gửi bằng cứ tới cho ông coi. Nhưng sau đó, Thủ Tướng không gửi. Và khi ông Tổng Trưởng GD gặp Thủ Tướng, ngó ý muốn được xem bằng cứ, Thủ Tướng lại không cho, và bào đã trao cho một ủy ban điều tra riêng rồi ! Nếu ông Tổng Trưởng Giáo Dục không xuyên tạc sự việc, thì Thủ Tướng đã thất hứa với ông Tổng Trưởng GD. Thiết tưởng một nhà giáo có tiếng là đạo đức như Thủ Tướng, chẳng nên thất hứa, và « nói quanh » như vậy. Hơn nữa, sự việc đã chứng tỏ Thủ Tướng không tin ông Tổng Trưởng GD trong vụ này. Đức Không Tử đã dạy rằng cái tư cách cần phải có nơi một người lãnh đạo là : thấy người phải biết. Biết người phải dùng. Và đã dùng người thì phải tin. Thủ Tướng đã dùng ông Tổng Trưởng Giáo Dục, tại sao không tin ông ta ? Hay Thủ Tướng nắm được những bằng cứ chứng tỏ ông ta « phản phé » Thủ Tướng, ông ta tham nhũng trong khi Thủ Tướng chống tham nhũng ? Nếu vậy, Thủ Tướng đã làm lầm trong việc dùng người. Và nếu biết mình lầm, không thể tin ông Tổng

Trưởng Giáo Dục được nữa, tại sao không cách chức ông ta?

Nếu đối với một công sự viên đáng tin, mà không tin, tức là lỗi lầm của người lãnh đạo không biết dùng người. Ngược lại, vẫn để một người không thể tin được trong Chính Phủ, là điều vô cùng nguy hại. Thủ Tướng giải quyết vụ này ra sao?

MẬU THUẬN

Ngoài ra, theo sự tiết lộ của ông Tổng Trưởng GD thì, khi ông ta trình với Thủ Tướng rằng việc cách chức một công chức là một đau đớn tui nhục không riêng cho cá nhân người đó, mà còn cho cả gia đình bè bạn của họ nữa. Thủ tướng đã bảo: «Không nên lo ngại việc đó, đây chỉ là một vụ ngưng chức, nếu cuộc điều tra sau này thấy không có lỗi thì sẽ phục chức».

Sao lại có chuyện như vậy? Như đã trình bày ở trên, Thủ tướng bảo đã có bằng cứ cụ thể nên mới quyết định cách chức ông Giám Đốc khảo thí. Rồi Thủ tướng lại bảo «Nếu thấy không có lỗi thì sẽ phục chức». Vậy cái «bằng cứ cụ thể» mà Thủ tướng bảo nằm trong tay nó là cái gì? Bảo rằng có bằng cứ phạm lỗi, nên mới cách chức, rồi lại bảo nếu không có lỗi, sẽ phục chức! Thật là một mâu thuẫn hết ai hiểu nổi.

ĐI ĐIỂM

Vấn theo sự tiết lộ của ông Tổng Trưởng Giáo Dục, thì trong một cuộc điện đàm với ông, Thủ tướng đã phàn nàn kỳ thi Tú Tài vừa qua là một kỳ thi... điểm đi. Và Thủ tướng nói thêm: Nếu cần, sẽ hủy bằng Tú Tài và cấp chứng chỉ mà thôi. Chắc Thủ tướng đã có đủ bằng cứ chứng tỏ có sự gian lận tại tất cả các hội đồng thi, và đại đa số các thí sinh thi đậu là nhờ gian lận, nên «Ngài» mới «vỡ đũa cả nắm» mệnh danh là một kỳ thi «điểm đi». Trong lịch sử thi cử ở nước ta, có lẽ chưa bao giờ một kỳ thi bị gán cho hai chữ «điểm đi» như kỳ thi Tú Tài vừa qua. Và nếu quả thật kỳ thi vừa qua «điểm đi» đúng như lời Thủ tướng, thì không riêng một ai là thủ phạm, mà tất cả các giám khảo đều là dân «ma cô». Chỉ có «giám khảo ma cô» mới có thể tổ chức thi «điểm đi». Nếu một mình ông Giám Đốc khảo thí chủ mưu gian lận, mà không có sự thông đồng, trợ lực của các giám khảo, thì làm sao âm mưu gian lận có thể thành tựu? Nhân dịp chủ tọa lễ bế giảng khóa 4 tu-nghiệp Hành Chánh sáng 11-9 vừa qua, Thủ tướng đã kêu gọi các công chức phải «giấy rách giữ lấy lề». Cái «lề» tốt đẹp nhất của một quốc gia vẫn hiển như nước ta, là hàng ngũ sĩ-phu, giáo chức. Nhưng với một kỳ thi Tú Tài mà Thủ tướng kết án là «điểm đi», thì cái giấy rách lẽ đâu đã rách bươm!

Một điều chúng tôi rất đồng ý với Thủ tướng, là nếu kỳ thi «điểm đi» thật, thì cần phải hủy bằng Tú Tài. Nhưng nếu chỉ hủy bằng mà vẫn cấp chứng chỉ thì không được.

Chúng chỉ cũng có giá trị như bằng, nếu hủy, thì phải hủy hết đề thi lại. Không thể lấy có rằng việc thi lại rất khó khăn, mà không hủy bỏ kết quả kỳ thi. Nhân viên nhà nước đã biến một kỳ thi vốn có ý nghĩa cao đẹp thành một kỳ thi «điểm đi», thì có bổn phận phải tổ chức thi lại. Khó cách mấy cũng phải làm. Không thể để cả một thế hệ thanh niên trí thức mang những mảnh bằng điểm đi trong hành trang vào đời. Không thể để mấy chục ngàn người cảm tức vì cho rằng mình đã bị rớt oan phải vì chẳng may làm thí sinh của một kỳ thi điểm đi.

Nhưng nếu kỳ thi không đến nỗi điểm đi, không có những bằng chứng «điểm đi» cụ thể, thì lời phàn nàn của Thủ Tướng sẽ đưa đến hậu quả nào? Phải chăng Thủ Tướng đã hơi vội vã khi đưa ra những lời phàn nàn quá nặng, mà không lường trước được hậu quả?

Với Bộ Giáo Dục

Người đầu tiên chúng tôi muốn phàn nàn, là ông Giám Đốc Nha Khảo thí. Chúng tôi rất thông cảm nỗi khó khăn cực nhọc của những người có trách nhiệm tổ chức thi cử tại nước ta. Nhưng đã cố gắng, sao không cố gắng cho tột, để tránh «điều ông tiếng ve». Trường hợp của ông còn đang trong vòng điều tra. Chúng tôi không thể biết rõ ông có lỗi hay bị tố oan. Nhưng nếu sau khi bị tố, ông tự ý từ chức, thì đẹp hơn là cứ ngồi lại để đợi đến khi bị cách chức. Tự xử bao giờ cũng đẹp hơn là để cho người khác xử. Nhất là đối với một nhà giáo như ông, lại càng nên tránh để người khác xử. Hình như dân mình, trong mọi giới, chỉ gồm toàn những người ưa bị cách chức hơn là tự ý từ chức. Thật là điều đáng buồn. Có lẽ chính vì thế mà dân mình khó thể góc đầu lên được.

Nhưng đầu sao, trường hợp của ông cũng chỉ là chuyện nhỏ. Ông không phải là cái đầu. Chúng tôi chỉ muốn đặt vấn đề với những cái đầu bự hơn. Đến hôm nay, ông Tổng Trưởng vẫn chưa từ chức. Đó là điều đáng buồn. Chẳng những thế, ông còn nhắc đi nhắc lại rằng ông không hề có ý định từ chức. Đó là điều đáng buồn hơn.

Đáng buồn, vì ở vào địa vị và trường hợp của ông, chỉ có chuyện từ chức, mới mong bảo vệ được cái liêm sỉ của kẻ sĩ.

Vì cuộc điều tra về kỳ thi vừa qua còn đang tiếp diễn. Ở đây chúng tôi không đặt vấn đề Bộ, Giáo Dục có lỗi hay không. Đó là chuyện hạ hồi phân giải. Nhưng dù kỳ thi Tú Tài vừa rồi có gian lận thật hay không, việc từ chức của ông cũng vẫn cần thiết. Đẳng nào cũng nên từ chức, thì từ chức sớm sẽ đẹp hơn.

Sau đây là các lý do khiến ông Tổng Trưởng Giáo Dục chỉ có thể chọn một lối thoát duy nhất, là sự từ chức:

BẤT TÍN HAY BÙ NHÌN

Trước hết, Thủ Thủ Tướng đã công bố quyết định cách chức một nhân viên cao cấp dưới quyền ông Tổng Trưởng GD trước khi ông được biết, và được tham khảo ý kiến. Đó là một sự qua mặt thế thâm, khiến ông bị đặt vào cái thế «bất tín nhiệm», nếu không nói là «bù nhìn»?

Đã có một tiền lệ cách đây trên mười năm. Vào năm 1936 khi Phủ Tổng Thống tự tiện cách chức và bắt giam một viên chức ở Ngân Hàng Quốc Gia mà không có sự đồng ý của ông Thống Đốc, khiến ông Thống Đốc đã xin từ chức liền. Phải chăng chức Tổng Trưởng to hơn chức Thống Đốc Ngân Hàng, nên ông không dám «sài sang» bằng cách xin từ chức?

Một bằng chứng thứ hai chứng tỏ Thủ tướng đã coi thường ông, đã «bất tín nhiệm» ông, khi Thủ tướng hứa gửi bằng có gian lận cho ông, rồi lại không cho ông coi, bảo rằng đã gửi cho ủy ban điều tra riêng! Nếu còn nề ông, còn tin ông, không bao giờ Thủ tướng làm như vậy. Nền nhủ Thủ tướng vốn là một nhà giáo cương trực, chắc bất đắc dĩ lắm, «Ngài» mới phải «nói quanh» như vậy. Có điều «buồn cười» ra nước mắt là Thủ Tướng đã đi xử rồi ông như vậy, ông không biết tự xử bằng cách xin từ chức, mà còn «đặt vấn đề» hỏi thẳng Thủ Tướng rằng có phải Thủ Tướng bắt nhiệm ông không. Tất nhiên Thủ Tướng trả lời «không» Thủ Tướng là một nhà giáo, ông cũng là một nhà giáo. Nhà giáo phải thông minh và tế nhị, Chẳng lẽ Thủ tướng nói thẳng vào mặt ông là «Ngài» hết tín nhiệm ở ông rồi sao? Dân lỗ máng, phải nói huy: hệt mọi sự. Còn người có học chỉ nhìn cách đối xử của nhau, là phải biết rồi.

Ngoài ra, Thủ tướng đã dùng hai chữ «điểm đi» để nói với ông về chuyện bằng cấp và kỳ thi vừa qua. Ông là người đàng dưng ngành giáo dục, có trách nhiệm về chuyên học hành thi cử mà Thủ tướng nói với ông như vậy tức là «Ngài» chửi vào mặt ông rồi đây. Có lẽ ông thuộc loại «siêu phàn, thần thánh» nên mới không cảm thấy nhục trước những hành động và lời nói của Thủ tướng đối với ông.

LÀM LÃN CÔNG TƯ

Ông nói với báo chí rằng ông không có ý đình xin từ chức, vì ông «kính trọng Thủ tướng là một người đức độ, tuổi tác vào bậc chú bác của ông». Nói như vậy, chứng tỏ ông đã làm lãn công tư và cương vị công. Trên phương diện cá nhân, ông có thể kính trọng Thủ tướng như cha chú. Kính già yêu trẻ, đó là điều tốt. Học sinh Tiểu học đều biết như vậy. Nhưng trên cương vị Tổng Trưởng, ông phải xử sự cho đúng với tư cách một Tổng Trưởng đối với ông Thủ tướng. Nếu thấy ông Thủ tướng tỏ ra không còn nề nang và tin cần mình nữa, ông Tổng Trưởng phải

xin từ chức. Sau khi từ chức rồi, ông vẫn còn có quyền tiếp tục kính trọng Thủ tướng như cha chú. Chúng tôi chỉ muốn ông từ cái chức Tổng Trưởng để tỏ là đất nước này vẫn còn người có liêm sỉ, chứ có bắt ông từ cái «chức» con cháu Thủ tướng đâu?

Ngày 13-9, báo chí có đăng tài ý kiến của Bà Nghị Sĩ phu nhân ông Tổng Trưởng Giáo Dục.

Bà cho biết trên cương vị vợ, bà đã năn nỉ ông từ chức ngay, «vì người ta đã làm một việc sai nguyên tắc, và không tin mình». Nhưng trên cương vị Nghị sĩ. Bà bảo ông Tổng trưởng Giáo dục nên ở lại chức để «tranh đấu kỳ công cho ra lẽ phải». Chúng tôi thành thật có lời khen bà Nghị Sĩ về những ý kiến xác đáng «trên cương vị vợ». Bà «năn nỉ» ông như vậy là phải và ông không nghe lời bà thật là điều đáng tiếc. Nhưng khen rồi, bắt buộc chúng tôi phải nêu những ý kiến của bà «trên cương vị Nghị Sĩ». Bà bảo ông cần ở lại để tranh đấu. Nhưng tranh đấu cái gì? Và tranh đấu với ai?

Nếu cho rằng Bộ Giáo Dục có lỗi, nên ông Tổng trưởng phải ở lại để sự thật khỏi bị phanh phui, thì Bà đã coi thường cơ quan điều tra. Nếu cho rằng Bộ Giáo Dục không có lỗi nên ông Tổng trưởng cần ở lại để khỏi bị oan, để kẻ vô tội khỏi bị kết tội thì Bà đã coi thường cái tinh thần trọng pháp của Chính phủ mà ông nhà là một Tổng trưởng từ mấy tháng nay.

Nếu sợ rằng sự từ chức của ông Tổng trưởng sẽ làm sự thật không được sáng tỏ, kẻ hàm oan không thể minh oan, thì Chính phủ chẳng ra gì. Đã vậy, tại sao ông nhà còn nhận một ghế trong đó Hay nếu nhận vì vì lăm, tướng là hay ho, bây giờ mới thấy sự thật là «người ta sai nguyên tắc, và không tin mình», thì còn đợi gì mà không nhắc đi ra đi cho sớm.

Còn bảo ở lại tranh đấu, chẳng lẽ tranh đấu với Chánh phủ. Sách luân lý giáo khoa thư bậc tiểu học dạy rằng «ăn cây nào rào cây ấy». Trước khi tranh đấu với Chánh phủ,

hãy rakhỏi Chánh phủ đã, thì sự tranh đấu mới đàng hoàng, và đúng phép lịch sự. Còn ngồi ghế của Chánh phủ, mà tranh đấu với Chánh phủ kỳ thấy mờ! Ví dụ kẻ viết bài này vẫn viết cho «Con Ong» để tranh đấu với «Con Ong», thì người sao được?

Tóm lại, nếu Nha Khảo Thí và Bộ Giáo Dục bị tố đúng, thì việc từ chức của ông Tổng Trưởng là lẽ đương nhiên, và cần thiết. Nhược bằng lời tố cáo của năm dân biểu Hạ Viện là vu khống, là một âm mưu đầy ác ý, và ông Giám Đốc Khảo Thí bị cách chức oan thì ông Tổng Trưởng Giáo Dục càng nên sớm từ chức để tỏ sự phân đối, hầu bảo vệ danh dự của mình, của các công sự viên và của cả Bộ do mình điều khiển. Đối với một Tổng Trưởng Điện-Lực hoặc Tổng Trưởng Tiếp Tế, mà có đám ăn xối thì còn tạm được. Nhưng với một Tổng Trưởng Giáo Dục, cần phải xử sự cho ra người có liêm sỉ. Ông Tổng Trưởng Giáo Dục bị xấu, không phải chỉ riêng cá nhân ông xấu, mà còn xấu lây cho toàn thể giáo giới, cho giai cấp sĩ phu. Vậy một lần nữa, mong ông Tổng Trưởng Giáo Dục hãy xử sao cho phải, để khỏi đau lòng những Chu Văn An những Phan Thanh Giản. oxo

Khi viết tới đây, chúng tôi được đọc câu trả lời báo chí của ông chủ tịch Hạ Viện là vụ tố thì gian cấp sớm làm cho ra lẽ, để biết rõ có sự gian lận đến mức nào. Đó là ý kiến xác đáng. Nhưng các dân biểu Hạ Viện đã khai hóa, nên chính Hạ Viện cần góp phần vào việc làm cho mọi chuyện được sáng tỏ.

Chúng tôi cũng được đọc lời minh xác của ông Tổng Trưởng Giáo Dục. Chúng tôi tưởng có «yếu tố mới», và sẵn sàng xé bài này. Nhưng chẳng có gì mới lạ, ngoài việc ông Tổng trưởng chưa nguyên văn tiếng Tây chữ «đi điểm» của Thủ tướng đã dùng. Sự việc chẳng có gì thay đổi.

Thủ Tướng, Hạ viện và Bộ Giáo Dục không thể để tình trạng tiếp tục bế tắc như hiện nay. NỢC ĐỘC

GIAO CHỈ FORRENT (tiếp theo trang 3)

Rút may, ở Giao Chỉ ta mới chỉ có liên tôn chống Cộng. Cứ nếu có liên tôn chống giữa đề bằng «thoát» bằng áo mưa thì cứ gọi là loạn cào cào. Ý kiến của chí sĩ Minh Võ được cổ vũ khốc liệt, tàn nhẫn. Nhưng sau đó, nhà báo Phong Ngựa chửi um lên:

— Mẹ bố các anh, các chị. Đàng tôi tổ chống Cộng, các anh các chị lại bàn chuyện lậu mí lý giang mai. Hãy bàn chuyện chống Cộng đi. Khi nào Cộng Sản nó chết hết hãy dờ cái trò thổi là trò giữa để dãi. Cứ làm như đất nước này hết chiến tranh hết chuyện bàn rồi ấy. Tôi rất ân hận là không có anh phóng viên của báo nào tới phỏng vấn tôi về chuyện để dãi. Tôi mà được trả lời, tôi sẽ phang một câu ngắn: «Đề đến ngày tôi hết lo Vem pháo kích sẽ trả lời. Bộ anh tưởng để hay giữa để quan trọng hơn chuyện dờ bào ta đang quần quai vì AK 50, B 40 à? Cút bố anh đi, hòa bình hãy trở lại».

Đại hội đêm không ngủ thêm một lần nữa ngàn tờ te.

- Ủa nhỉ?
- Nói chuyện khác đi!
- Ta bàn về thi cử.
- Đúng.

Phong Ngựa xì nọc: — «Đi» bàn chuyện gì khác ngoài chuyện tặc váy, phán quần chống Cộng.

con ong trang 5

CÀ KÊ DÊ NGÔNG

VẤN CHUYỆN TẠI SAO CHÚNG TÔI ĐỐI LẬP ?...

Trong một số báo trước, tôi có nói tới chuyện chúng tôi cố mang trào phúng vào đối lập. Chúng tôi mang trào phúng vào đối lập, để đối lập bớt đi phần cay cú, quá khích, và hằn học...

Vì không cay cú, hằn học, nên chúng tôi sẵn sàng đồng ý với Nhà Nước, nếu Nhà Nước làm hay, làm đúng. Chúng tôi cũng đã đồng ý với Nhà Nước nhiều chuyện. Như chuyện ông Thủ Lộc đóng cửa các vũ trường... Như chuyện Bác Thủ Hương, nọc mầy chú học trò xuống đường, phết cho mầy roi vào đít. Còn nhiều, nhiều nữa... Bởi vì có đồng ý với Nhà Nước, nên những điều chúng tôi đối lập với Nhà Nước mới càng thêm ý nghĩa, và nổi bật tính chất vô tư.

Tại sao chúng tôi đối lập ?... Vì nhận thấy Nhà Nước còn quá yếu trong vấn đề chủ quyền quốc gia. Nói trắng ra là Nhà Nước quá sợ nước Cờ Hoa, nước Đại Đồng Minh đã mang cả ba chữ M sang viện trợ cho xứ Giao Chỉ này. Men, Money, Munition... Nhưng không phải cứ mang người, mang tiền, mang khí giới sang giúp đỡ chúng ta đánh Cộng Sản, là có thể coi nước Giao Chỉ này là một thuộc quốc, muốn nhào nặn, muốn uốn cong, hay bẻ thẳng gì cũng được.

Àu cũng là tại Nhà Nước Giao Chỉ. Cái gì cũng phải sửa đổi lại cho giống Mèo. Từ những huy hiệu nho nhỏ mang trên mũ, trên người anh lính chiến, cho tới những cách tập cơ bản thao diễn... Nhìn những cái đó, người dân Giao Chỉ cảm thấy mình hèn làm sao ấy. Có ai bắt mình phải làm như vậy đâu? Có ai bắt phải sửa đổi cái lon Thượng Sĩ Giao Chỉ, cho giống cái lon Trung Sĩ Mèo đâu?... Nước Giao Chỉ chưa có thể độc lập, vì còn có những kẻ thích tỏ cho quan thầy biết rằng mình phục vụ đặc lực hơn kẻ khác, bằng cách làm cho quan thầy gật gù cái đầu thích chí.

Khi một nghị định được ban hành, thì chỉ có một nghị định mới có thể hủy bỏ được một nghị định... Có rất nhiều những quyết định vô lý của Nhà Nước, mà rồi cứ năm ý vì không ai để ý tới. Tôi chưa muốn nói tới cái quy chế báo chí lỗi thời. Tôi chưa muốn nói tới những hình luật cổ hủ còn áp dụng. Tôi chỉ muốn nói tới những điều mới xảy ra gần đây, ngày hôm trước, tháng trước, năm trước... Như cái cấp bậc binh nhất và chuẩn úy của những người lính. Ở thời Tây, binh nhất không phải là một danh bậc. Cái cấp bậc chuẩn úy là một cấp bậc quân trường. Ấy vậy mà bây giờ thành ra hai bậc thang chính thức, để cho những người lính leo thêm cho vui về cuộc đời.

Người lính thấy cuộc đời binh nghiệp đã tối tăm, càng tối tăm hơn, khi thấy những bậc thang chông chát, muốn phục vụ hết mình cho quân ngũ, muốn coi nhà binh là một cái nghề, cũng không thể nào chịu đựng nổi,

Tại sao chúng ta chưa thắng được Cộng Sản ?... Chúng ta có Đồng Minh, có quân đội, có nhân dân. Nhưng chúng ta phải đau đớn mà nói rằng, Đồng Minh đối với cuộc chiến tranh này, chưa hết lòng chiến đấu. Chúng ta chưa biết lợi dụng cái lực lượng to lớn vĩ đại là nước Cờ Hoa. Trong chiến tranh, cái cơ chiến thắng không phải chỉ có một đạo. Có vương đạo, mà cũng có bá đạo. Chúng ta dùng vương đạo không xong, tại sao chúng ta không dùng đến bá đạo, để có thể đưa cuộc chiến tranh này vào cái thế kết liễu.

Tôi muốn nói đến chuyện mới xảy ra gần đây. Lũ ngụy quyền Hà Nội thấy Nhà Nước tuyên án tử hình vài thằng cán bộ, đã dọa một câu rằng, nếu bản cán bộ của chúng nó, thì chúng nó sẽ không ngần ngại gì mà mang mấy anh phi công Mèo, bị cầm tù, cho một cái giấy phép "về quê". Án tử hình đành cứ phải treo lơ lửng, nhìn vào đấy, để cười cho cái thượng tôn luật pháp.

Nếu tôi là Nhà Nước, tôi sẽ xử bắn những thằng Cộng Sản ngay sau khi Tòa Án tuyên bố tử hình. Nếu bị ngăn cản, tôi sẽ làm âm thầm. Rồi cứ để cho ngụy quyền Hà Nội bán các chú phi công Mèo. Càng bán nhiều càng hay. Ở đây, Nhà Nước sẽ tóm lấy cơ hội đó, làm lễ tưởng niệm thật linh đình, nếu cần, lấy tên vài ba anh đặt tên cho đường phố. Nếu muốn long trọng hơn nữa, có thể tạc tượng mấy anh chàng đó, dựng ở công viên và đề cao là những chiến sĩ đã gục ngã vì lý tưởng tự do. Các sứ quán Giao Chỉ tại ngoại quốc sẽ treo cờ rủ và khua chiêng đánh trống thật lớn về sự thương tiếc, cố dấu cái thái độ chuột khóc mèo. Như vậy, nhân dân nước Cờ Hoa, vốn là một giống dân ít chịu suy nghĩ, sẽ cảm động và thúc dục quân đội họ chiến đấu hết mình.

(Đó là cái kế thần sầu của Tào Tháo, trong vụ giết Quan Vũ, nhằm đổ hết tội vạ cho Đông Ngô. Tào Tháo đã xúi Tôn Quyền đánh chiếm Kinh Châu, giết Quan Vũ. Khi Tôn Quyền chiếm được Kinh Châu, giết được Quan Vũ, nghĩ lại cái hậu quả tàn khốc, bèn sợ quá, mang đầu Quan Vũ sang dâng cho Tào Tháo... Nhưng Tào Tháo lại khôn hơn, tạc một thân người bằng gỗ trăm, lắp đầu Quan Vũ vào, rồi dùng lễ vương hầu, an táng cho Quan Vũ, bắt tất cả các quan viên lớn nhỏ đều phải đi đưa đám. Kết quả là Lưu Bị oán Tôn Quyền lắm, cứ hằn bầy mười lăm vạn quân Thục sang đánh Đông Ngô, làm cho Tôn Quyền một tí tẹo nữa thì mất nước, nếu không nhờ được tài của chú thư sinh Lục Tồn.)

Những chuyện bá đạo nhỏ ấy mà Nhà Nước không dám làm. Chúng tôi chỉ lấy một thí dụ, một cơ hội nho nhỏ, để làm cho chúng ta thành một lực lượng chính cho cuộc chiến tranh này. Nhưng than ôi, khi mà những người mang danh làm lớn của xứ này, lại làm việc cho XIA, từ ông lớn Nhà Nước, cho tới các chính khứa, thì thử hỏi rằng ai còn mang hết tâm huyết mà phục vụ cho đất nước Giao Chỉ. Cứ nghĩ tới chuyện đó cũng đủ chửi thề rồi.

Tôi nghĩ rằng Nhà Nước thích bắt chước chiến thuật của Mèo, thì tại sao lại không bắt chước ngay chiến thuật của Cộng Sản. Từ xưa tới nay, cái miếng võ "gậy ông lại đập lưng ông", vẫn nên áp dụng mà đọc chuyện cổ, chuyện chường, vẫn thấy những anh chàng thường tự hào về miếng võ dấn ý của mình, lại thường chết vì chính miếng võ đó. Anh chàng Quan Vũ trong pho truyện Tam quốc, chỉ thích dùng thanh long đao để chém người. Rồi cuối cùng cũng chết vì một lưỡi dao lia ngang qua cổ. Anh chàng Trương Phi đâm người ta bằng bát sà mâu, thì rồi cuối cùng cũng bị đâm không bằng Sà mâu nhưng bằng một lưỡi dao găm trúng bụng.

Kể lẽ dông dài nhiều quá, tôi muốn nói tới việc, tại sao không bắt chước cái hay của lũ Cộng Sản. Những người Sĩ quan trẻ thường phàn nàn với tôi rằng, ở các quân trường, thiếu hẳn những buổi nói chuyện của những người lính già về kinh nghiệm chiến trường. Những kinh nghiệm chiến trường, phần nhiều thâm thập được nhờ những kinh nghiệm bản thân. Thắng một trận hay bại một trận, là thêm một mớ kinh nghiệm, nhưng với điều kiện là mình không bị "về quê". Tại sao không bắt chước Cộng Sản, sau mỗi trận đánh lại có một buổi học tập, rút những ưu, khuyết điểm của trận đánh, rồi phổ biến đi khắp các đơn vị. Và các quân trường sẽ mời những người lính già, những người chỉ huy và binh sĩ của những trận đánh gay go vừa mới kết thúc tới trình bày để thu lượm kinh nghiệm và tiết kiệm máu, mồ hôi...

Tại sao chúng tôi đối lập ?... Vì thấy rằng chúng ta chưa dốc hết nhân lực, tài lực và khả năng sẵn có để kết thúc cuộc chiến tranh dai dẳng này. Cứ ngồi đó mà đòi hòa bình thì ai làm mà không được. Có làm sao để cho tất cả mọi người đều phải ra chiến trường. Bắt chước Cộng Sản, tổ chức lại một chế độ "chính trị viên" thật vững, để có những tiếng nói thật lớn, át hẳn tiếng súng khi hai bên giao tranh. Việc tổ chức chiến tranh chính trị ở ngay trận địa, sẽ làm cho người lính chiến, thấy rõ sức mạnh của văn nghệ, để yên lòng chiến đấu hơn.

Nhưng mà thôi... Nói nhiều mà làm gì khi mà Nhà Nước còn giữ mãi cái quy chế công chức với những chỉ số, với những phụ cấp, dây chắt nhược tiêu, Tuyển chọn người theo một mớ bằng cấp, để xếp vào chỉ số lương thì cả ngàn đời, nước Giao Chỉ này không thể nào khá được.

Còn chưa cải tổ được những cơ cấu hành chính làm việc với tinh thần công chức, còn coi cái bằng lớn bằng cái chiếu, thì những thằng đối lập như chúng tôi viết có giấy bút, nói có khàn tiếng cũng chẳng làm cho đất nước này chiến thắng được Cộng Sản.

ĐÊ HỨC CÀN

trận đấu bóng truyền « đơ dáy » nhất trong năm 1968

□ SỨC VOI

Lâu lắm, dân ghiền thể thao mới được thưởng thức một trận bóng truyền sôi nổi giữa 2 đội cầu HẠ SỞI và MÔ PHẠM. Trận đấu không có giải, nghĩa là không ăn cái giải gì, nhưng vẫn gay go vì đây là một trận thách thức, mà lỡ ra đội nào thua, đầu thủ dám bị thân bại... dương liệt lắm!

TRONG VÀNGOÀI SÂN

Đội HẠ SỞI thách thức nên hùng hực ra sân trước. Lê ra đấu bóng truyền phải có 6 đầu thủ, nhưng vì các cụ HẠ SỞI ghét cái môn thể thao này, do đó đến phút chót thủ quân Dương Văn Ba cũng chỉ tập hợp vốn vẹn được 5 đầu thủ, đành phải xếp như sau:

BA TIẾT
NHỤT XÁI TRÍ

Ngó sơ qua đội cầu này, các ký giả thể thao lấy làm buồn cười, vì thường ngày ở Vận động trường Nhà Hát Tây, các cụ nói trên rất ư là ít vận động, nếu không nói là chỉ ngủ gục ăn tiền, ai dè bữa nay các cụ lại... hăng tiết canh vọt đến thế!

Thấy đối phương ra quân như vậy, ông Bầu Thơ của đội cầu MÔ PHẠM bèn đưa ra 5 đầu thủ gạo cội để chống cự:

THƠ THƯỜNG
LINH CHANG TẤN

Ngoài ra, còn 5 đầu thủ dự bị gồm 5 ông Giám Đốc các Nha, đứng phòng hồ và sẽ chỉ nhảy vô khi nào tới cần thiết.

Cầm còi điều khiển trận đấu là Bác Hương, một vị trọng tài nổi tiếng vô tư, nên m.c dù Đội Cầu MÔ PHẠM do chính Bác điều dắt, bên HẠ SỞI vẫn cứ ở kê như thường.

Khán giả đứng ngoài suýt pòc te thì chia làm 2 phe: một phe gồm phụ huynh và học sinh vừa thi rớt có vẻ ủng hộ đội HẠ SỞI quyết liệt, còn phe kia gồm toàn những ông bà «Go dau tre» cũng tỏ ra cay cú không kém.

Riêng mấy chàng phóng viên thể thao thì lảng xãng, lúc nghe ngóng mách nước đội cầu này, lúc lại chạy sang đám bốp quạt quạt cho các đầu thủ bên kia.

Quang cảnh ôi là náo nhiệt, đủ mùi hi nộ ai lạc!

TRẬN ĐẤU MỞ MÀN

Tiếng còi chưa kịp ré lên, thủ quân Ba của HẠ SỞI đã chụp banh se-vít trước. Đầu thủ Thường, tức Giám Đốc khảo thí của Đội Cầu MÔ PHẠM, còn đang lơ ngơ chưa hiểu đầu cua tai nheo ra sao, đã bị banh rớt trúng mũi. Trái banh này lại là trái banh «thúi», nên vừa rớt xuống là đồ dơ tung toé tùm lum, thúi hoăng cả sân, làm cho khán giả đứng ngoài phải bịt mũi mới xem tiếp nổi.

Thấy banh vừa chạm người đối thủ, bên này cặp bài trùng Ba-Tiết reo lên:

— Ăn chắc rồi! Yêu cầu trọng tài loại đầu thủ đó ra sân ngay trước khi tuyên bố đội cầu MÔ PHẠM thua trận này!

Trọng tài Bác Hương còn đang suy nghĩ chưa có ý kiến, Bầu Thơ liền nháy mắt cho các đầu thủ của mình, đầu thủ Thường vội lượm banh liệng trả về sân HẠ SỞI và gào lên:

— Bên đó chơi sai phép! Đầu? Đầu? Bằng chứng thua chỗ nào đâu?

Phe khán giả phụ huynh và học sinh đứng ngoài thấy thế đồng thanh ò lên một tiếng!

Lập tức 4 đầu thủ Ba, Tiết, Xái, Nhựt chạy lại phía trọng tài. Khán giả và phóng viên đứng xa không nghe rõ họ nói gì, chỉ thấy giờ chân múa tay ra bộ một hồi, và Bác Hương gạt gù cái đầu tỏ vẻ thông cảm. Rồi Bác trọng tài bỗng đứng phắt dậy, huyết một hồi còi và ngoắc tay mời Bầu Thơ lại để rí tai khe khe:

— «Hồi, cho đầu thủ «oọc giờ» của anh ra ngoài nghĩ đi. Tôi có bằng chứng rồi!

Trước quyền tối hậu quyết định của trọng tài Bầu Thơ đành tui ngầu đầy đầu thủ Thường ra ngoài sân.

ĐỘI MÔ PHẠM PHẢN CÔNG

Nhưng đến đây, Đội Cầu Mô Phạm của Bầu Thơ vẫn chưa chịu thua. Bầu Thơ đích thân kiếm một trái banh «thúi» khác se vít thật bóng sang giữa sân đối phương rồi nói:

— Ta còn chờ xem trọng tài dừ: khoát ra sao đã, rồi mới cho trái banh rớt xuống, cho sân bên ấy cũng thúi hoăng lên!

Rồi bầu Thơ quay ra phân bua với khán giả:

— Bốn người tui tui cũng đánh. Tui phải cho đầu thủ Thường ra ngoài là vì theo lệnh trọng tài, chứ nếu không tui sẽ để cho anh ta đấu đến tết Công Gô!

Một đầu thủ đứng sau lưng bầu Thơ cũng ra rí tai một anh nhà báo:

— Các anh cứ yên trí, 5 đầu thủ phòng hồ của chúng tôi mà bỏ cuộc là trận này kê như hnh!

Một «người đẹp» bỗng xuất hiện, lách đầu đồng đề ra đứng gần sát vạch vôi. Nhìn kỹ thì ra bà bầu Thơ. Bà ta bỏ bỏ:

— Tôi đã bảo ông bầu nhà tôi bỏ cuộc đi, ông ta không chịu bỏ. Minh là đàn bà Việt, phu xướng phụ tùy, ông ấy thích chơi thì mình phải chiều ý để ông ấy chơi chứ biết... nằm thao?

Bên sân Mô Phạm còn đang tui tít, bên kia các Hạ Sỏi nương dà thắng thể nâng bổng banh cho thủ quân Ba lên lưới si-mát một cú như trời giáng, miệng hét lớn «Mô Phạm chơi kiểu phản động, phá hoại thể thao». Các đầu thủ Hạ Sỏi khác đồng thanh hưởng ứng «yêu cầu trọng tài phạt tít cả đội banh Mô Phạm đã ăn gian còn chơi xấu».

BẤT PHÂN THẮNG BẠI

Mặc dù vậy, trận đấu vẫn chưa kết thúc, vì trọng tài Bác Hương đang còn mãi truy cứu luật lệ bóng truyền xem đội cầu Mô Phạm phạm vào điều mấy khoản mấy?

Có anh nhà báo tò mò chạy lên hỏi Cụ Chủ tịch tổng cuộc thể thao xem trận này rồi đi đến đâu?

Cụ Chủ tịch tổng cuộc chỉ cười khi:

— Trận này tôi đã giao toàn quyền cho trọng tài Bác Hương, cứ để Bác giải quyết!

Thành thử, trong khi chờ đợi, cả hai bên sân đều thối um cả lên vì các chất dơ trong các trái banh tiết ra. Khán giả đứng ngoài tiếc trận đấu kỳ kỳ không dám bỏ đi, nên lại đành bịt mũi tiếp tục coi xem ai thua ai thắng.

Cho tới khi báo «Con Ong» lên khuôn trận đấu vẫn bất phân thắng bại. Xin quý vị độc giả ráng chờ thêm 1 tuần nữa, cam đoan sẽ được biết kết quả đội cầu nào bị loại, hay là rớt cuộc... trọng tài xin chịu thua!

SỨC VOI

đổi thoại với người sạch

BẠN THẮNG VŨ. (Saigon) Rất tiếc. Bức lá thư của bạn ra thì nói cảm thấy ân hận. Cặp uyên ương Văn Phụng, Châu Hà diễn trò khi trong ban Tiếng Tơ Đồng từ đêm 18-8 lặn. Bây giờ mới chích thuốc của bạn, sợ thiên hạ cho rằng mình thích khui những hủ mắm đề lâu, nặng mùi. Xin gửi cho những trò khác. Nếu thiên hạ bớt được trò k.i. chắc là đàn bà có chừa sẽ bít dễ non và bà nín dái sẽ không thể đắc cử. Thân.

CÔ NGUYỄN BÍCH THỦY (Châu Đốc) -Mấy bữa nay, trời Saigon âm u là vì thằng D.A. đọc thư của cô, cảm động quá, nước mắt chảy, làm mưa ngập Saigon đấy. Chắc cô cũng đã đọc báo và cũng đã thấy những chuyện «đi điếm» qua Kỳ Thi Tú Tài vừa rồi. Đừng có bắt chước nhân vật trong tiểu thuyết của D.A. uất ức vì: bắt công rồi thành du đảng. Mến.

BẠN T.L. YÊN (Saigon) Hoan nghênh những ý kiến và đề nghị xây dựng. Nhưng không thể thực hành vì thợ viết của Con Ong chỉ có ba mạng và đất chỉ có 8 trang khổ nhỏ. Vấn đề dành những ý kiến đó và sẽ thực hiện khi Con Ong khôn lớn thành một loại Ong Chúa.

BẠN BUI NẮNG THỤY (Tuyên Đức) Bạn còn ít tuổi mà

đã mang kim chích trong người thì có hại lắm đấy. Cả ba phát bạn chích về quận Đơn Dương, tuy rằng chuyện nhỏ nhưng cũng đáng để Nhà Nước dưng nó coi chừng lú quân hậu cận vệ. Bóc bớt tem của thư người ta để bán lại thì Ty Bưu Điện Đơn Dương hui quá. Còn lính đi bán gà, ông Quận không phát cơm cho tù ăn, thì đáng lấy trứng bắt chó đẻ nhốt vào phú de. Cứ việc chích tiếp. Bạn đáng yêu lắm.

BẠN VŨ THỂ QUÝ (Sư đoàn 25 BB). Xin vạ tạ, vạ tạ. Bạn cố động cho Con Ong thì quý hóa lắm. Không thể tăng giá báo. Bạn sợ rằng Con Ong mà ngòm củ tí thì bạn hết báo đọc, nhưng bạn cũng phải để cho chúng tôi chích cho sưng mặt và ba tháng chửi. Báo của chúng tôi là báo nghèo, nhưng nếu sáng thứ sáu, bạn ghé qua Tòa soạn sẽ thấy đau lòng vì thân hữu lấy báo từ máy in ra, mà không thêm trả tiền. Nghèo ở chỗ đó.

BẠN NGUYỄN DI MINH (Nhà Trang) Bạn thắc mắc về hiệp ước ngũ phương ký kết giữa Việt, Mên, Lào, Mỹ, Tây? Chưa hủ bỏ được, vì hai viện Bồ Lão và Nhi đồng còn bận nhiều việc, không thể đi họp đồng dù. Đừng có bị quan nhiều quá. Trường học dù có đào tạo ra

nhiệm kỳ thì «đi điếm» nhưng cũng phải tới, để cho người ta không thể cho là mình ngu. Sao lại có ý nghĩ xin vào quốc tịch khác?. Làm dân Giao Chỉ, ăn mắm tôm, nóng nước mía, có phải là sướng hơn không?..

MỘT QUÂN NHÂN (Saigon) Đề nghị với ông, tới một quân Cảnh Sát gần nhất, tố cáo thằng thầy giáo dạy con ông, đã dạy những điều... phản quốc như vậy, dù ông ta là một ông Thầy, sắp lên chức... Cha. Khi các ông Cha và Bà Sở mở trường dạy học như trường Thánh Mác Tynh mà ông kể, thì là những con chiên ghê của Chúa. Nói đến chúng nó làm gì. Nếu không đủ tiền đóng tiền học cho con thì cho cháu nó... về đi cày. Khó nói lắm. Vấn đề tôn giáo bao giờ nói đến cũng như đầu. Thân.

BẠN CỔ THƯỜNG DÂN (Gia Định). Chuyện đề đài bây giờ thuộc độc quyền của ông dân biểu Mã Xái. Chuyện của quốc gia Giao Chỉ thường được giao lại cho ngoại quốc quyết định, dù ông ngoại quốc đó là ngoại quốc lô can Kệ mẽ chúng nó... Đừng ý không?..

BẠN NGUYỄN VĂN LÝ (Qui Nhơn) Không có Con Ong từ số 1 vì chẳng ai muốn giữ nó làm gì. Khi nào về Saigon, lên

kho báo cũ, muốn lấy số nào cũng được. Thân.

BẠN BUI QUANG DUY (Bình Dương) Viết thư cho Con Ong mà cứ viết như vậy là đẹp rồi. Căn gì văn hoa chữ nghĩa cho thêm phiền. Yêu lắm.

CÔ VŨ THỊ NGỌC (đại diện cho Từ Quái-lây Ninh)- Con Ong không phải là Con Ong. Thêm một dấu mũ cho chữ O, không gian đi như trên một cái dấu chấm vào chữ i. Tương Sinh không phải là người lại cái, vì theo như tôi biết, nó có tới gần bốn đứa con lận. Vợ nó lại hay ghen, như vậy là nó đã làm quá bổn phận của thằng đàn ông. Có cứ yên chí là nó không có lại cái đĩ.

CỤ LÃO TỬ (Saigon)- Chúng con lạy cụ, cụ đừng nói tới Truyền Hình nữa. Tối qua, chúng con còn thấy con ruồi vo ve đậu ở mép bả Tùng Long. Hãy chờ một tháng nữa, coi thằng đạo diễn Hào Huệ có cái tiền được gì không?.. Chửi chúng nó, phí lời quá, cụ a... Kính.

BẠN TÁM CHÍCH (Saigon) Sẽ cố dẹp đất cho mấy sứ quâu để có chỗ đăng thơ chích. Bây giờ thì chưa có. Xin cứ chờ.

CÔ MÈO (Tân Định) Về cái quái quỷ gì vậy. Chẳng hiểu gì cả. Xin cho vài lời giải thích.

ÔNG HỌC SINH TRUNG HỌC (Cam Ranh) Chúng tôi đâu có tuyên tặc Phật giáo. Chúng tôi chỉ đã kích những thằng giải quyết chiến tranh bằng mồm. Chúng tôi chẳng nhân danh cái gì, chẳng dựa vào thế lực của ai, thì nói như vậy đâu có gì là ghê gớm. Đồng ý những người không có vũ khí chỉ có cái mồm đề la, đề dớp... Nhưng nói và dớp cũng phải có lý. Không thể đăng nguyên văn thư của ông được vì không có chỗ và cũng vì ông viết yếu quá. Xin vạ tạ.

BẠN BÁO HẠI (Treillis) Xin hoan nghênh ý kiến của bạn là đón nhận những phát chích của các Con Ong từ bốn vùng Cận thuật. Nhưng những Con Ong vô danh và âm thầm nên thận trọng để khỏi bị ngựa đá móc khi mó dái. Rất muốn tặng tràng nhưng chưa đủ tiền. Bạn cứ chờ tới cuối năm nay, chúng tôi sẽ tặng 16 tràng nếu thắng chủ tiệm xoay được tí tiền lẻ. Thân mến.

CÙNG CÁC BẠN GỬI THƯ TỚI CON ONG. Vì số trang quá ít, lại là đất dụng võ của các Sứ quân. Lấy đất của chúng nó, chúng nó sẽ đưa cùi chỏ vào mặt. Vậy lâu lâu sẽ đổi thoại với người sạch mới lần. Đừng nóng khí thấy thư chửi trả lời thanh minh, thanh nga của kẻ phụ trách mục này.

PHÚ DE GIAO CHI

LÀM VĂN HÓA MÀ LÀM...

Cứ theo « học giả » Lê Văn Siêu thì mộng xù Lão Tử đã phán: «*Làm thầy thuốc mà làm thì giết một người. Làm thầy địa lý mà làm thì giết một giống họ. Làm chính trị mà làm thì giết một nước. Làm văn hóa mà làm thì giết muôn đời*». Nhưng Hiếu Chân tiên sinh lại cho rằng Lão Tử không phán câu đó. «*Học giả*» Lê Văn Siêu phán phiêu (Nói Hay Đùng nhật báo Tự Do thời cực thịnh xưa). Nã Cầu là kẻ hậu sinh. Chữ nghĩa Trung Huê mù tịt. Chẳng hiểu «*học giả*» Lê Văn Siêu đúng hay Hiếu Chân tiên sinh sai. Nhưng phải công nhận câu trên xứng đáng thuộc vào loại huê thơm cỏ lá.

«*Làm văn hóa mà làm thì giết muôn đời*». Ở Giao Chi kể từ thưở phát sinh câu ca dao:

== «*Ngày xưa ta cũng có vua*

Bây giờ mất nước phải bóng dzua ông toàn quyền»

Chưa hề có một nhà lãnh đạo văn hóa nào làm cả. Mà chỉ có những anh dếch biết cái con mẹ gì về văn hóa, giáo dục mần văn hóa, giáo dục. Cái sự «*giết muôn đời*» nó còn xa xôi lắm. Ai mà sống đến muôn đời? Song cái sự lêu bêu như chế mất chủ của những kẻ hay vô ngược xung mình là trí thức khoa bảng thì nó rõ rệt. Bất chước nhà Tổng trưởng Trần Văn Louis, ta có thể phân loại trí thức như sau:

- 1. Trí thức bồi Tây, bồi Mỹ
- 2. Trí thức chồn lồi
- 3. Trí thức trùm chẵn
- 4. Trí thức thợ Cộng Sản
- 5. Trí thức ái quốc.

Loại thứ năm hiếm hoi như lá mùa thu. Tuy thế, cái bằng Tú tài của những thời trước vẫn chưa hề bị phá giá. Gần đây, nhà lãnh đạo văn hóa, giáo dục và thanh niên Nguyễn văn Thơ đã «*phá trình*» cái mảnh bằng Tú tài. Ông làm hại đời «*nàng Tú tài*» rồi. Từ có ông «*giáo dục*» (và ngành Giáo dục đó), Tú tài đã bị «*đi đấm hóa*» (Đi ông nghị Phạm Nam Sách có rửa rầy bằng «*nước vò lựu hoa mào gà*», cái sự mất trình của «*nàng Tú tài*» cũng khó cứu vãn. Dù các nhà giáo có gân cổ cò ca bài «*bán cháo phôi*», tư cách của «*nàng Tú tài*» đã hoen ố rồi. Ôi, những kẻ đang mang cái bằng Tú tài, các người hãy đem đi lục xì gấp. Nhà thương Bạc Hà ở đường Hồ Xuân Hương nhận lãnh khám điểm thì cũng nhận lãnh khám... Tú tài.

Ông Nguyễn văn Thơ ơi, ông làm văn hóa ra sao mà đề nó mang tiếng «*đi đấm hóa*» vậy? Ông sức lắm mà «*giết văn hóa*» muốn đời được. Nhưng ông đã «*giết*» bằng Tú tài muốn đời rồi đó.

DÂN BIỂU KHÁC NHỮNG NGƯỜI KHÁC

Nhà «*dâu biển*» - sài danh từ của bạn Kiến Nghị bên Công Luận theo tích thương hải biến vì tang điền, cạ lờ vô học biến vì đại biểu nhân dân - Dê Văn Trois (không biết có phải con cháu Dê Húc Can?) Vừa phớt tu cái miệng còn hôi sữa Guigoz một câu đáng cho vào phú de Giao Chi. Cậu Dê Văn Trois cung cứng cái mặt, vẹo môi lên mà tỏ tỏ rằng:

«*Dâu biển*» khác những người khác nên sự tổ cáo của «*dâu biển*» cũng khác những người khác.

Đồng ý. «*Dâu biển*» khác những người khác vì những lý do sau đây:

- 1. Bất khả xâm phạm.
- 2. Muốn bồi bản ai cũng được, khỏi sợ truy tố.
- 3. Lười đi họp như hủi, bị chửi vô mặt, vẫn đủ cam đàm chĩa tay de lãnh ngót 100 xấp mỗi tháng.
- 4. Kiến thức loại «*Thọ Xương's chicken soup*» và «*I am*» tịt ngòi vẫn hiền ngang xuất ngoại giải độc và du hí và mua xú cheng, xì líp và thuốc chơi lâu.
- 5. Không có bằng chứng văn tổ cáo láo.
- 6. Trốn tội tham nhũng trong đé bất khả xâm phạm.
- 7. Ngu như bò.
- 8. Hồng hách xăng.
- 9. Nuốt lời hứa như củi.
- 10. Có cái mồm đặc biệt.

Về cái mồm đặc biệt, một nhà thời hải ví von thế này:

— «*Miệng «dâu biển» có gang có thép*

L. kẻ khờ vừa nhẹ vừa thâm»

Với mười điều nêu trên, người dân không thể nào có mà chỉ «*dâu biển*» hay sủa láo mới có: Cụ Thiên Hồ kính mến, cụ hẳn học làm chi? Người ta đã ví miệng mộng xù Dê Văn Trois với «*l. kẻ khờ*», chúng ta bằng lòng đề mộng xù ấy khác chúng ta. Nếu chúng ta tranh chấp đé giống mộng xù ấy, chẳng h' a ra chúng ta cũng có cái mồm giống cái «*l. kẻ khờ*»? Đó là lý luận với tính cách luân lý giáo khoa thư. Chứ, thực tại, «*l. kẻ khờ*» còn thơm và sạch hơn miệng «*dâu biển*». Vì «*l. kẻ khờ*» không biết mở miệng «*I am*» và «*Thọ Xương's chicken soup*». I

CHA TRẦN DU SẮP KẾ TIẾP SỰ NGHIỆP FOR RENT CỦA ÔNG TAM TINH HẢI CẦU BỔ THẬN HOÀN

Ông Chu Tử xứng đáng là Phạm Nhan Giao Chi. Chính phủ cử việc chặt đầu Phạm Nhan đi, Phạm Nhan sẽ mọc cái đầu khác. Ông Chu Tử đã điều đình thuê nhật báo Hòa Bình của ông lái pháo Trần Hữu Quỳnh và do cha Trần Du làm chủ nhiệm với bút hiệu Minh Tân. Nhật báo Hòa Bình vì lem nhem, lập trường sắc mùi pháo lậu Xóm Mới nên đã ngừng cử từ mấy tháng nay. Lý do ngừng cũng bởi nhà Tổng thư ký tòa soạn Mạc Giao bỏ báo đi làm Tổng thư ký Hạ Viện một phần nào. Nay cha Trần Du muốn cho nó sống lại. Cha Du không có tài làm nhật báo bằng cha Lâm. Ngòi chỉ có tài rửa tội và làm lễ. Cho nên, báo của Ngòi đòi phen đăng tiểu thuyết huê liễu với những cái tên nghe ghê gớm mà nó vẫn cứ về nước Thiên Đàng. (Nhật báo Đất Tò của thượng tọa Thích Thiện Minh cũng in một chỗ với Hòa Bình đã về miền Cực Lạc trước đó.) Không có tài làm báo nhưng muốn có tiếng nói của Mặt Trận Công Dân Công Giáo, cha Trần Du tính chuyện noi gương «*For Rent*» của ông Bình Minh Tam Tinh Hải Cầu Bồ Thận Hoàn. Mấy hôm nay, người của cha Du hoạt động tại nha Báo Chí ồn ào lắm.

Trình cha rằng cha hãy nhớ những câu chữ những kẻ cho mượn mạng sét báo trên mục Áo Thà Vịt của ông Chu Tử có câu như vậy «*Tiên sư cha thằng nào cho thuê mạng sét báo*». Con lạc đã có thể chui qua lỗ kim nhưng một vilitin mục cho thuê mạng sét báo thì kh' mà «*về với Cha ta ở trên trời*». Nghe nói, Thủ tướng Hương và ông Tổng trưởng Huỳnh văn Đạo thương hại ông Chu Tử lắm, muốn cứu vớt ông bằng cách để đãi với ông chuyển đầu quân về Hòa Bình nếu vậy, Nã Cầu này xin chia mừng với ông Chu Tử. Ít ra, «*tả oán thư*» của người làm báo tự xưng là hách nhất nước cũng đã làm mũi lông chính quyền.

Chúng tôi loatin này với sự dè dặt thường lệ và sẵn sàng dâng lời thanh minh của ông Bửu Nghi cũng như của linh mục Trần Du.

BIG MINH NHẤT ĐỊNH VỀ

Big Minh nhất định về. Bọn Con Ong phải kể công lao một tí chứ. Nã Cầu viết bài «*dọn đường*» cho Big Minh về (cùng với các đàn anh Thời Đại Mới, Công Luận) cảm động ra gì. Nhưng Big Minh về mà trồng hoa nuôi chim thì bọn Con Ong sẽ tìi tằm ông hoài. Nhờ có bằng Big Minh nhận làm cố vấn cho ông Thống, Con Ong xin Thiếu tá Đầu hãy quên Con Ong đi, đừng nhớ tới Con Ong để cảm ơn cảm ỉếc. Con Ong kính trọng sự chân thành, bộc trực của Big Minh, muốn ông hồi hương để ông được ăn cơm với canh chua có lộc và chết đi chắc chắn, biết thân xác mình được gửi ở lòng đất quê hương như ông ước muốn. Thế thôi. Không nhằm gờ gác gì ở đoạn kết. Không mưu cầu địa vị. Không tạo uy thế cho đoàn thể mình. Sau Big Minh, Con Ong sẽ noi gương các đàn anh nhật báo, «*dọn đường*» cho trưởng «*thối mũi*» Nguyễn Chánh Thi về nước. Và vãn vãn. Đất nước ta còn quyền rũ vô cùng. Những kẻ nào tưởng đất nước chiến tranh, đói khổ, không có than, than, than hãy bành tai ra mà nghe những lời xin về Giao Chi của trưởng Lê Văn Viên, trưởng Nguyễn Hữu C6. Trưởng Viên, tiền bạc đông thế, ở Paris không có pháo kích mà cứ kháng kháng đòi về Giao Chi thì đúng «*chỗ quê hương là đẹp hơn cả*». Một hiện tượng đáng mừng. Tuy hơi buồn cười!

MỠI GIỌT XĂNG LÀ MỘT GIỌT MÁU ĐỒNG BÀO, MỠI GIỌT NHỚT LÀ MỘT GIỌT MỬ ĐỒNG BÀO

Trước tết Con Khỉ, Con Ong phát động chiến dịch chống lạm dụng công xa. Những công chức cao cấp được mang xế VN, VB, VA thơm phưng phức về nhà không có quyền sai tài xế nhà nước, xe nhà nước và xăng nhớt nhà nước chờ con cái đi học, vợ đi đánh bạc, ma rì sến đi chợ. Ngoài giờ làm việc và công tác, xế phải để ở sở. Anh nào lấy xế VN chờ gia đình đi Cap bằng xăng nhớt, tài xế nhà nước, phải viên Con Ong và bạn đọc sẽ ghi số xe, ngày giờ, đường đi để đăng vào Phú De Giao Chi Hai ngàn trẻ em đánh giầy, bán báo sẽ là phái viên thường trực của Con Ong đặc trách vụ này. Thế rồi, biến cố Con Khỉ xảy ra, Con Ong quên bồng mất chuyện quan trọng đó. Khiến nhiều bạn đọc trưởng Con Ong đã bị tổng bạc vào họng!

Nay, Thủ tướng Trần văn Hương vừa chủ trương tận diệt tham nhũng, vừa chủ trương chính sách thắt lưng buộc bụng, Con Ong xin trở lại chiến dịch «*mỗi giọt xăng là một giọt máu đồng bào*». Tiết kiệm xăng nhớt để lấy tiền tăng lương cho lính và công chức nghèo; Cải tiến

đời sống hăm hừ của những người công bộc suốt đời không được ngồi VN riêng biệt. Nhất là tiết kiệm để khỏi nã lệ kinh tế ngoại bang. Vậy từ số sau, Phú De Giao Chi dành một khoảng gọi là Bảng Phong Thần để đăng số xe VN, VB, VA (loại du lịch hách) đi ngoài giờ làm việc hoặc chờ nhi đồng đến trường, đàn bà đi chợ. Rất mong mỗi bạn đọc là một phóng viên từ Bến Hải vào Cà Mau. Con Ong triệt đé ủng hộ chính sách thắt lưng buộc bụng của Thủ tướng Trần văn Hương.

XIN ÔNG SƯ HỘ GIÁC ĐỪNG VIẾT HỒI KÝ NỮA

Nã Cầu là một độc giả trung thành của nhật báo Chánh Đạo. Mỗi ngày đọc báo cứ bị đọc cái gọi là hồi ký của ông thầy chùa Thích Hộ Giác. Chán bỏ mẹ đi ày-càng đọc càng tức và chỉ muốn viết vài đường xô xiên. Đã đi tu thì ngồi tù tu mới đắc đạo. Nhưng mộng xù Hộ Giác có vẻ cay cú chuyện «*bảo vệ an ninh*» lắm. Mất cái lưỡi dao cạo mộng xù này cũng chẳng lên, cãm thù. Bỏn báo chủ nhiệm báo Nã Cầu thôi đi, đừng thêm viết về ông Hộ Giác nữa, nhớ ông ta đi vào vãn học sử thì ai mà kéo được ông ấy ra. Nã Cầu sợ ông Hộ Giác không những đi vào vãn học sử mà còn hy vọng trúng giải truyện ngắn Trắng Đen nữa cơ. Thịnh cầu thượng tọa Thích Trí Quang khuyên ông sư Hộ Giác chấm dứt cái gọi là hồi ký của ông ta đi.

LẠI NÓI CHUYỆN VỚI ÔNG DÂN BIỂU NGÔ CÔNG ĐỨC

Thưa ông dân biểu kiêm chủ nhiệm báo «*không bỏ phiếu cho liên danh Thiệu-Kỳ*».

Thời đại chúng ta đang sống là thời đại sâu bọ ớn ào hơn người, thời đại của những thặng cả lờ thất thểu học đòi làm chính trị. Và đưa nào cũng có quyền nói phét hét. Những con ròi chỉ ngoe nguầy khi chờ chổng chờ còn cút. Hết cút là nó hết ngoe nguầy và nó hết đủ khả năng làm ròi. Nói văn chương hơn, kiến thức của sâu bọ ví như sự cháy của rom rạ, của nứa. Nó bùng bùng cháy và tàn rất nhanh. Một lực sĩ chỉ cử nổi quả tạ trên 100 ký và không đơ mỗi tay một quả tạ. Một hiệp sĩ xử dụng hai cái dao to hay một cái dao to, một cái búa lớn là cùng. Rồi mùa may cũng vài đường dao đầu huê dạng đé múa láo. Nói về nghề làm báo ở xứ này, ông dân biểu đáng là học trò chúng tôi. Nói về nghề viết báo thì ông chưa chắc là xứng đáng là học trò chúng tôi. Nhưng ông ra đời ồn ào quá Báo của ông cạ cả hình thức lẫn nội dung không hơn Sài Gòn M'vi. Mấy số đầu báo ông bán chạy không phải vì ông «*không bỏ phiếu cho liên danh Thiệu-Kỳ*» mà vì ông bán 8 trang 5 tí với 7 tặng phẩm màu mè xanh đỏ tím vàng.

Làm báo tặng tranh chim cò, bản đồ là tác phong làm báo của lũ ma giáo không phải là tác phong của một chính khách. Chúng tôi đã kích ông vì ông noi gương ma giáo chứ không đã kích ông để nhét ống Thích, ông Kỳ. Chúng tôi cũng không bỏ phiếu cho «*liên danh Thiệu-Kỳ*». Dễ lắm, chỉ cần nói phét, vì có ai kiểm soát đầu! Chúng tôi biết ông đang làm nguy. Muốn tặng 8 tí làm mà sợ độc giả c'ui. Ông đang chờ Hội Chủ Báo phản đối là lấy có tặng 8 trang 8 tí. Nhưng Hội Chủ Báo muốn tiêu diệt ông. Họ sẽ lờ đi. Nửa tháng nữa, với đả này, ông sẽ đốt vài triệu. Của thiên trả địa, lo gì. Chúng tôi buồn giùm ông bởi ông đã vào nghe báo bằng con đường tặng phẩm. Nói với ông là nói lên nỗi buồn đó. Nỗi buồn của sâu bọ. Ông có giỏi hãy làm báo bằng cái lá đa như Con Ong mà bán đất nhất nước xem sao. Tặng phẩm là cái cửa hậu. Và ông đã chui vào làng báo bằng cửa hậu, Chả biết nên liệt ông vào loại chủ báo nào?

ĐẦY TUỔI TÔI

Sau hai số báo nữa là tới số CON ONG ĐẦY TUỔI TÔI. Tòa soạn đang ráo riết sửa soạn. Bạn đọc thân mến còn chờ chi nữa mà chưa gửi bài về đóng góp Lưu ý bạn đọc rằng CON ONG ĐẦY TUỔI TÔI sẽ không chủi bởi, không có nọc độc. Đây là số mặt ong nguyên chất, 16 trang 10 tí. Bạn đọc hãy gửi về những kỷ niệm vụn vặt sau một năm đọc Con Ong.

CON ONG ĐẦY TUỔI TÔI, một số báo làm bằng mồ hôi và nước mắt của những kẻ có thể rghờc nằn nhưng thích mớ dái nựa. Hãy chờ đọc CON ONG ĐẦY TUỔI TÔI để thấy rõ những tấm lòng thật của những kẻ viết báo nham nhỏ, sống sướng nhất thế giới. CON ONG ĐẦY TUỔI TÔI một số báo đằm thắm,, rung động của những người thương mến CON ONG.

OOOOOOOOOOOOOOOO

Chủ nhiệm kiêm chủ bút NGUYỄN-VĂN-MINH
Thư từ, bài vở và ngân phiếu đé tên NGUYỄN VĂN MINH
In tại nhà in riêng CON ONG 101 Võ Tánh Sq